τὴν ὁποίαν εἶνε κατηγορούμενος· — ἡ *Μέλλουσα Καλόγραια* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον*, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* ὅτι δὲν τὴν ἐλησμόνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ της ἀπευθύνῃ ἐπιστολή· — ὁ *Ἀφροσστερὴς Ναύαρχος* μοῦ γράφει: *Ἡ Δίγιναία Ἀθηνᾶ* μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ταλλήρου· ἐπειδὴ ὅμως τὸ τουρκικὸν τάλληρον ἔχει διαφόρους διαστάσεις, —16 1/2, 19, 25, 33 γροσίων κλ. — τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ δώσῃ ἀκόμη μερικὰς διασαφήσεις· — ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* ἀσπάζεται τὸ *Τρεμοσθῦνον Ἀστέρι* καὶ τὸ συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖόν του· — τὸ *Κεντρὶ* εὐχαριστεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου* διὰ τὰ συγχαρητήριά της· — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτὸς* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον, καὶ ὅτι δὲν στέλλει τετράδια εἰς ὅσους τῷ προτείνουν μὲ τὸ παλαιόν· ἂν θέλουν ἀ: ἀνακαλύψουν τὸ νέον· — ἡ *Μικρὰ Γαλαζιανὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται τὸ σκυλάκι της· *Ἐλπίς* — ἡ *Γιακὴ Μαργαρίτα* ἀσπάζεται τὴν *Μέλλουσαν Καλόγραιαν* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν της γράφει· — ἡ *Πένθιμος Κυπάρισσος* ἀσπάζεται τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ τὴν *Εὔθυμον Κόρην* καὶ τας εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήριά των· παρακαλεῖ δὲ τὸν *Ἀσπροπόταμίτην* νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ της στείλῃ ἕν ἄλλο τετράδιον, διότι — δὲν ἠξεύρει πῶς, — ἔχασε τὸ πρῶτον, καὶ αὐτὸ τὴν λυπεῖ πολύ· — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* παρακαλεῖ τὸν *Διονύσιον Καββαδίαν* νὰ τῇ προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ αὐτὸς τὸνομά της· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* εὐχαριστεῖ τὸν *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* διὰ τὰς εὐχάς του καὶ τῷ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ γνωμικὸν ποῦ ἔγραψε θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* χαιρετᾷ τὴν *Ξανθὴν Βοώτιδα* καὶ *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Διοπτροφοροῦσαν*, *Κόρην τοῦ Στρωμῶνος*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κρητικὸ Ναυτόπουλο* (μὲ τὸνομά του) — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τοὺς *Ὡραίους Πρίγκιπας*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Λευκὸν Κρῖνον*, *Τρεμοσθῦνον Ἀστέρι* καὶ *Βάδερ-Πάουελλ* — τὸ *Κρητικὸν Κάσταγον* μὲ τὸν *Παρδαλὸν Γάτον*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων* (μὲ τὸνομά του) *Μελαγχροινὴν Ἐλληνίδα* καὶ *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* — ὁ *Ψευτοδιηγόρος* μὲ τὸν *Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου* καὶ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνοματά των·) — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Ψεύτικο Τριανταφυλλάκι*, *Περθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Κωπηλάτιδα Κύθνου* (μὲ τὸνομά της·) — τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τοὺς *Νεοσυλλέκτους*, *Κυνηγὸν τῶν Αἰγάγρων*, *Ζουλεϊκαν*, *Φαιδίμην* καὶ *Περονόσπορον Αἰγίου* — ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Εὐγενῆ Καρδίαν*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Χιώτην Σουλιώτην* — *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὴν *Βίγλαν*, *Προκυμαίαν Σμύρνης*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν*, *Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* — ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου* μὲ τὴν *Μαρίδα τῆς Καρύστου*, *Εὐέλπιδας* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου* — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* *Διοπτροφοροῦσαν*, *Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ*, καὶ *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* (εἰ δυνατόν, μὲ τὰ ὀνοματά των·) — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Περονόσπορον Αἰγίου*, *Ζλκ-Ζάκ*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Δόν-Ροτρίγον* καὶ *Βίδ* — ὁ *Προσωπιδοφόρος Ἱππότης* μὲ τὴν *Χιωτοπούλαν*, *Προκυμαίαν τῆς Χίου* καὶ *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης* — ὁ *Νυκτοκοψαξ* μὲ τὸν *Κάβο-Κόρακα*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Σιωπηλὴν Νύκτα*, *Χιωτοπούλαν* (μὲ τὸνομά της·) καὶ *Φθινοπωρινὴν Νύκτα* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει·) — τὸ *Κόκκινο Καπελάκι* μὲ τὴν *Χιλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Γλυκὸ Φιλάκι*, *Λεοπάρδαλιν*, *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Κελαϊδίστραν* — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* μὲ τὸ *Ἐαρινὸν Ἄρωμα*, *Ζωηρὰν Φλόγαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα* καὶ *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀλλοπρόσαλλον* (ΕΕ) διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου ἔστειλα ὡς βραβεῖον τοὺς τόμους ποῦ... ἠπάσθης· *Ἐλένην Σκλάβου* (αἱ λύσεις δεκταί·) *Παμπάνηρον Κατεργάρην* (ὄχι μόνον ὡραία ὡς ἡ πρώτη, ἀλλὰ καὶ ἀκόμη ὡραιοτέρα θὰ εἶνε ἡ δευτέρα σειρὰ τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος. διότι εἰς αὐτὴν θὰ περιλάβῃ τὰ τελευταῖά του, τὰ καλλίτερά του εἰς ὅλας σου ἐκείνας τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ ναί·) *Εὔθυμον Κόρην*, (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (ὁ 24ος τόμος δὲν τιμᾶται πλέον 1 δρ. ἀλλὰ δρ. 2.50. ὥστε γράψε μου ποῖο ἄλλον τόμον ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς θέλεις, διὰ νὰ σου στείλω τὸ βραβεῖον·) *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* (ἔστειλα·) *Ἐσπεράντην* (σοῦ ἔστειλα ἓν Βιβλίον Συμπεριφορᾶς· διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Συλλόγου δὲν γνωρίζω ἄλλο, εἰμὴ ὅτι εἶνε ποιητικὸς καὶ ὅτι κατ' αὐτὰ ἐπροκηρύχθη·) *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἡ *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν* δὲν εἶνε ἐκ τοῦ φύλου σου, ὥστε δὲν εἰμπορεῖς νὰ της ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν·) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (βέβαια, ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ δώσῃς τὴν ὀρκωμοσίαν εἰς τὸν πτωχόν, καὶ σ' ἐπαινῶ πολύ·) *Ποντικὸν* (σοῦ ἔστειλα τὰ «Διηγήματα» καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἀμαρυλλίδα* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη ἀπὸ μουντζοῦρες εἰς τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων, ἔννοια σου γιατὶ εἶμαι συνειθισμένος·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (βέβαια, ὦ, μεγαλήτερος ἔπρεπε νὰ ἐπισφραγίσῃς τὴν ἐπιστολήν·) *Παγωμένον Καύκασον* (λοιπόν, ὅταν ἐπιστρέψῃς εἰς τὰς Πάτρας, νὰ μοῦ γράψῃ συχνότερα· χαίρω ποὺ σου ἤρεσε τὸ ἐλληνικὸν ψευδώνυμόν·) *Δροσερὰν Ἑσπέραν* (ἐννοεῖται ὅτι εὐχαριστήθηκα πολὺ διὰ τὸν νέον μου φίλον·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Κεραυνοβόλον Ἀστέρα* (σοῦ ἐζήτησα 20 λεπτά, διότι εἶχες στείλῃ δύο τετράδια Μ. Μυστικῶν χωρὶς τὸ ἀπαιτούμενον δεκάλεπτον· ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ κεφ. Ζ' παράγρ. 7, εἰς τὸ φύλλον 1-2 ἐ. ἔ.) *Μινώταυρον* (βραβεῖον ἔστειλα· ἀσπάζομαι ὅλα τὰ δέλφια·) *Ἀποτεῖσαν Ἐλπίδα* (μήπως ἦτο τῆς ἀδελφῆς σου μία ἀνώνυμος ἐπιστολὴ ποὺ ἔλαβα, μὲ τὸ ψευδώνυμον Ταϋγέτη; εἰπέ της λοιπὸν νὰ μοῦ ξαναγράψῃ καὶ νὰ ὑπογράψῃ·) *Ἐαρινὸν Ἄρωμα* (ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ἔστειλα τὸ Βραβεῖον καὶ ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν τῆς ἀδελφῆς σου·) *Νέον Ναύτην* (βραβεῖον ἔστειλα· λύσεις ἰδέχθην·) *Π. Α. Ἀποστολόπουλον* (δὲν πειράζει· σοῦ ἔστειλα χάρτην διὰ τὰς Αὐσεις·) *Αἰγαῖον Πέλαγος* (ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου καὶ θὰ τὴν δημοσιεύσω λίαν προσεχῶς· ἀδύνατον ὅμως μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ φωτογράφου·) *Βασιλέα τοῦ Κατέργου* (ἔστειλα ὅ τι ἐζήτησες· ἡ μαμά σου ἔχει δίκηο· δὲν εἶνε φρόνιμον νὰγρυπνῇς τέτοιες ὧρες λοιπόν... καληνύκτα!) *Κυκλαδίτην* (σοῦ ἐξαπέστειλα τὸ φύλλον ποὺ σου ἐλάθωσαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ πάκος εἶχε μέσα τυρά· τί παράξενα πράγματα! φίλησέ μου καὶ τὰ δέλφάκια·) *Ὡραίους Πρίγκιπας* (εὖγε, ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς εἰς Ὀλυμπίαν ἐλεύσεως·) *Ἄνθος Ἀνθέων* (λυποῦμαι ποὺ δὲν θὰ σ' εὐχαριστήσω, διότι ἐρωτήσεις περὶ λήψεως Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω ποτέ·) *Ξανθὴν Μαυρομάταν* (χαίρω ποὺ θὰ μου γράψῃς κάθε Κυριακήν. ὅμως ἔσπευσες νὰ παραπονεθῇς, διότι αἱ προτάσεις σου ἐδημοσιεύθησαν·) *Χιονοσκεπῆ Δίρφην* (εὐχαρισκῶ διὰ τοὺς τόσους ἐπαίνους· ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη) *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (καλῶς ἦλθες· ἔχεις λοιπὸν 2,000 εἰκονογραφημένα Δελτάρια; εὖγε!) *Διοσκούρους* (μοῦ ὀφείλετε 10 λεπτὰ δι' ἓν τετράδιόν σας, ποὺ δὲν εἶχε γραμματόσημο·) *Δεκατεριήνην Χαριτάτον*, *Βάδερ Πάουελλ*, *Ἐλπιδοφόρον* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Σεπτεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἠφαιστείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ.

414. Στοιχειόγριφος.

Ποιὸς ἀρχαῖος καλλιτέχνης,
χωρὶς κεφαλὴν ἂν μείνῃ,
Καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ
καὶ τετράποδον θὰ γίνῃ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λίγ. γινοῦ.

415. Ἀναγραμματισμός.

Ἂν τὸ ἀφίσῃς ὅπως ἔχει
Νύκτα-μέρα τρέχει, τρέχει
Εἰς τὰς ἀχανεῖς· ἐκ ἀσεῖς
Καὶ ποτὲ δὲν σταματᾷ.
Μ' ἂν τὸ ἀναγραμματίσῃς,
Μιὰ θεὰ θὰ σχηματίσῃς,
Ποὺ ἑνὸς ἥρωος τὸ πάλαι
Ἦτο ἄσπονδος ἐχθρά.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κεντρί.

416. Τονόγριφος.

Ἂν μᾴφίσῃς ὅπως ἔχει,
εἶμαι ρῆμά τι κοινόν.
Ἂν τὸν τόνον μεταθέσῃς,
εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρα τοῦ Σαμίου.

417. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον παρέχει ἡ Θυσία.
Τὸ δεύτερον εἶνε Θεὸς ἐν τῇ Μυθολογίᾳ.
Τὸ τρίτον μου μέρος τῆς γῆς, ποὺ ὅμοια ἔχει δυο.
Διαμέρισμα ἐστὸ τέταρτον οἰκίας σοῦ δεικνύω.
Στὸ πέμπτον μου ἐξάπαντος ὑπακοὴν νὰ δίδῃς
Κι' ἀντωνυμίαν κτήσεως ἐστὸ ἕκτον μου θὰ ἴδῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώδδος τοῦ Ζαλόγγου.

418. Ἀκανόνιστον.

+**	= Ἀντωνυμία
*+***	= Ζῶν χρήσιμον.
***+**	= Ὅρος τῆς Ἑλλάδος.
***+**	= Ἄνθος κιτρινόν.
+***	= Ἰχθὺς νόστιμος.
+**	= Ἔντομον ὠφέλιμον.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν ὠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παφιγόρου τοῦ Ἀγγέλου.

419. Μωσαϊκόν.

Ἡ Αὔρα τῆς Στύλιδος, ὡς κ' ἡ τοῦ Πειραιῶς,
Ἡ Ἀργυρᾶ Συρίκτρα μαζὶ κ' ὁ Κεραυνός,
Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τοῦ Ἀγροῦ τὸ Ἴον,
Ἂν μου δανείσουν κάθε ψευδώνυμον ἓν γράμμα,
Μακεδονίας πόλιν θὰ κάμω ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλ, ὑπὸ τῆς Αὔρας τῆς Κερκύρας.

420. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.

Ὁ Διδάσκαλος. — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ . . . . . .

Ὁ Μαθητής: — Ἐπίθετον τριγενὲς καὶ τρικατάληκτον.

Ὁ Διδάσκαλος: — Πῶς;!!

Ὁ Μαθητής: — Βέβ ια: ὁ .... ἡ ... τό...

Ὁ Διδάσκαλος: — Χά, χά, χά! Μά, παιδί μου, τὸ ἀρσενικὸν εἶνε οὐράνιον σῶμα, τὸ θηλυκὸν ἐπαρχία τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φουκοθαλασσίας

421. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

νοῦς, *Κρής*, *ρῆμα*, *σῆμα*, *τίς*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορυαλίας Μασσαί.

422. Ἐλλιποσύμφωνον.

αα - ε - ουει - αωω - αα ε - εο - εευει

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοφρόνου Μίθυμ.

423. Γρῖφος.

HLhU καὶ $\frac{\text{ᾶ !}}{\text{ηη η}}$ μόν' $\frac{\text{τα}}{\text{ὖλ}}$ τί;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κορυαλίας Μασσαί.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 40

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ σάλπισμα τοῦτο ἀκούσας, ὁ Ἰωβήνος ὥρμησε νὰ ἑνωθῇ μὲ τοὺς ἰδικούς του. Ἀντήχησεν ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ διάστημα τῆς μάχης, ἡ ὁποία συνεκροτήθη σχεδὸν ἀμέσως εἰς τὸ ὀροπέδιον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ κάθε φορὰν ποὺ ἀντηχοῦσεν, ὁ κ. Ὀρδερῖκος, τρυπωμένος εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σπηλαίου, ἐβούλονε ταῦτά του διὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τοὺς ἑπτὰ ἐκείνους φθόγγους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἄλλοτε τὸν ἠνώχλησαν διὰ τῆς σφυρίκτρας τοῦ Ἰωβήνου. Ἐν τούτοις οἱ φθόγγοι ἔφθασαν εἰς ταῦτά του ὀξεῖς, μαζὶ μὲ τὰς βλασφημίας τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων, μαζὶ μὲ τὰς κραυγὰς τῶν πληγωμένων, μαζὶ μὲ τοὺς κρότους τῶν σωμάτων ποῦ ἐκατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸν κρημνόν, παρασύροντα λίθους καὶ χώματα. Ὁ δυστυχὴς καθηγητὴς ἠσθάνετο τὸ αἷμα παγωμένον εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ἔμενεν ὡς καρφωμένος εἰς μίαν στάσιν τρόμου, μὲ τὴν κεφαλὴν χωμένην μέσα εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὸ σῶμα ὅλον ζαρωμένον, διὰ νὰ γίνῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μικρότερον...

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά του, οἱ ἐξ ὑπηρέται ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον των. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἐψιθύρισεν:

— Αὐτὸς ὁ Οὐλρῖκος θὰ γίνῃ αἰτία νὰ προδοθῶμεν, ποῦ στέκεται ὁλοένα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, γιὰ νὰ βλέπῃ καλλίτερα τὴ μάχη.

— Ἔχει δίκηο, ἐσυλλογίσθη ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ ὁμιλήσῃ. Καλὲ αὐτὸς ὁ Οὐλρῖκος εἶνε τρελλός!

Καὶ διὰ νεύματος ἐκάλεσε τὸν Ἐλβετόν.

—Ὦ, Αὐθέντα! ἀνέκραξεν οὗτος, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιωπηλὸν σπήλαιον, μ' ἐξημμένον πρόσωπον καὶ ὀφθαλμοὺς σπινθηρίζοντας· μὰ δὲν ἠξεύρετε τί χάνετε ποῦ δὲν βλέπετε αὐτὴ τὴ μάχη! κ' ἐγὼ χάνω τὴν εὐκαιρία νὰ πολεμήσω κοντὰ εἰς τοὺς γενναίους αὐτούς! Τί παλλικάρια! τί πολεμισταί! Πάει, τοὺς ἐτσάκισαν, τοὺς παληοληστάδες!.. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε πῶς τους πετσοκόβουν!.. Ἐλᾶτε γρήγορα, γιατὶ ἡ ὑποχώρησις τῶν λῃστῶν ἄρχισε!.. Νά, ἐγύρισαν τὴ ράχη καὶ το ἔβαλαν 'στὰ πόδια... Τώρα πληγόνονται ἀπὸ πίσω, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνανδροι... Οἱ σύντροφοι τοῦ Ἰωβήννου τοὺς κυνηγοῦν... Ἄ, μὰ πρῶτα ἀπὸ τὴ σφυρίκτρα τοῦ Ἰωβήνου... Εἶνε ὅμως ἄνδρας αὐτὸς ὁ ἀρχηγός... παλλικάρι! Καλλίτερα εἶχα νὰ ὑπηρετῶ αὐτὸν καὶ νὰ τρώγω ξερὸ ψωμί, παρὰ νὰ ὑπηρετῶ ἄλλους καὶ νὰ πληρόνωμαι μὲ χρυσάφι.

Βλέπων ὁ Οὐλρῖκος, ὅτι ὁ κύριος καθηγητὴς ἔμενεν ἀπαθὴς εἰς ὅλους του

«Εἶδε παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου νεαρὰν κόρην.» (Σελ. 318. στήλ. α'.)

τὴν ἀλήθεια, καλὰ τοὺς διευθύνουν! Μπράβο του τοῦ ἀρχηγοῦ!..

— Τίνος ἀρχηγοῦ; ποιὸς εἶνε ὁ ἀρχηγός; πῶς ὀνομάζεται; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, τοῦ ὁποίου αἱ τρέμουσαι σιαγόνες μετὰ βίας συνηνοῦντο διὰ νὰρθρώσουν τὰς λέξεις.

— Δέν το ξέρω, ἀπήντησεν ἔνθους ὁ Οὐλρῖκος, δὲν ξέρω τίποτε, παρὰ μόνον τὸ σάλπισμά του, ποὺ το ἤκουσα τοὺς ὑπαινιγμοὺς καὶ εἰς ὅλας του τὰς προσκλήσεις, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκοπιάν του.

Ἔξαφνα, οἱ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι εἶχον προβάλῃ ὀλίγον τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν τοῦ ὤμου τοῦ Ὄθωνος, εἰσώρμησαν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον, ὡς ὀρνίθια τρομαγμένα, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἔπεσαν κάτω πρηνεῖς, ὡς ἄνθρωποι πληγωμένοι θανασίμως, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ὀρδερῖκος ἐκρύ-

πτετο ὀπισθεν τῶν ἐπισωρευμένων κιβωτίων, κραυγάζων :

— Οὐλρῖκε! Ὄθων! ἐδῶ! προφθάσετε! ὑπερασπισθῆτέ με μέχρι τῆς τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός σας!

Οἱ δύο Ἐλβετοὶ ἀπήντησαν δι' ἠχηροῦ γέλωτος, καὶ ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, ἀποφασίσας νὰ νυψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδε παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, ὄχι λῃστήν, οὔτε κἂν πολεμιστήν, ἀλλὰ νεαρὰν κόρην, δεκαὲξ ἕως δεκαεπτὰ ἐτῶν, τὴν θελτικωτέραν ἀμαζόνα ἐξέδσων θὰ εἶδε ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του. Καὶ ναὶ μὲν τὸ πρόσωπόν της ἐκρύπτετο κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ μαύρης προσωπίδος, ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, — μέρος τῶν παρειῶν τὸ στόμα, ὁ πώγων, — ἐμαρτύρουν ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο ὡραιοτάτη. Ἄλλως τε τὸ ἀνάστημά της ἦτο κομψότατον, καὶ ἡ ἐνδυμασία της χαριτωμένη.

Ὁ ἀναγνώστης ἐμάντευσε βεβαίως, ὅτι ἦτο ἡ Ἀδελαΐς. Μὲ ξενίζουσαν κἄπως προφοράν, ἀλλὰ μὲ φωνὴν μελῳδικωτάτην, ἠρώτησε :

— Ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶνε ὁ κύριος Ὀρδερῖκος Γουϊλέρμος ;

Ὁ κύριος καθηγητὴς δὲν εἶχεν ἐξέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ προπύργιον τῶν κιβωτίων· ἀλλ' ἀπὸ τὴν κίνησίν του πρὸς τὰ ἔμπρος καὶ ἀπὸ τὸ ἀκαθηματικόν του ἔνδυμα, ἡ Ἀδελαΐς ἐνόησεν ὅτι ἦτο αὐτός, καὶ ἐξηκολούθησε μ' εὐγένειαν :

— Ἐλπίζω, κύριε, ὅτι θὰ συγχωρήσετε τὸ θάρρος ποῦ λαμβάνομεν, νὰ σας ὑποβάλωμεν εἰς μίαν καταναγκαστικὴν εἰςφοράν. Θὰ πάρωμεν τὰ ζῷά σας διὰ τὴν καταδίωξιν τῶν φυγάδων, χωρὶς ὅμως νὰ σας στερήσωμεν καὶ τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Πῶς, δεσποινίς ; καὶ μὲ τί δικαίωμα θὰ με ὑποβάλετε εἰς καταναγκαστικὴν εἰςφοράν ;... ἐβρυχήθη ὁ κ. Ὀρδερῖκος, ὁ ὁποῖος ἀμέσως ἔγινε φίλερις, ἅμα εἶδε μὲ ποῖον εἶχε νὰ κάμῃ.

Καὶ ἤρχισε νἀραδιάζῃ θεωρίας περὶ τοῦ ἀπαραβιάστου καὶ τῆς ἀσυδοσίας τῶν πρεσβευτῶν, ἀναμιγνύων τὰ ὀνόματα τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ τοῦ ὑποκόμητος τῆς Ναρβόννης. Ἀλλ' ἡ Ἀδελαΐς, χωρὶς νὰ δώσῃ προσοχὴν εἰς τὴν φλυαρίαν του, ἐσήκωσε τὸ ραβδίον, τὸ ὁποῖον ἐκράτει, ὡς σύνθημα, καὶ ἀμέσως δωδεκὰς ὁπλοφόρων ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ βραχῶδες προπύργιον. Οἱ ἄνδρες οὗτοι ἔτρεξαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τοὺς ἵππους, τῆς συνοδείας, τοὺς δεμένους ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔσπευσαν νά τους σελλώσουν.

Μόνον ἡ λευκὴ ἡμίονος τοῦ κυρίου Ὀρδερίκου ἐξῃρέθη, κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀδελαΐδος, καὶ ὡδηγήθη πρὸς τὸν κύριόν της, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυσεν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ρητορεύῃ, νὰ διαμαρτύρεται καὶ νἀπειλῇ...

Ἀφ' οὗ τὸν ἤκουσε, μειδιῶσα ἐπιχαρίτως, ἡ προσωπιδοφόρος τῷ εἶπε :

— Νομίζω, κύριε, ὅτι παρεξηγεῖτε τὴν πρᾶξιν τῶν ἀνθρώπων μας. Δέν σας ἁρπάζομεν τὰ ζῷα, τὰ δανειζόμεθα. Εἶνε εἰσφορά, τὴν ὁποίαν λαμβάνομεν βιαίως ἀλλὰ νομίμως, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ τόπου.

— Ποῖος μού το ἐγγυᾶται ; ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ὀρδερῖκος. Εἰξεύρω, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὑρίσκομαι πλησίον τῆς Ἔρλης, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια καπνίζουν ἀκόμη. Δι' αὐτὸ καὶ μόνον εἰμαι βέβαιος. Ἔπεσα διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἐδῶ, εἰς τὴν σύρραξιν ἀντιπάλων, οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶνε ἐπίσης ἄγνωστοι. Παραδέχομαι ὅτι αὐτοὶ ποῦ φεύγουν τώρα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε Ἰσπανοὶ ἀπὸ τὸ Ρουσιγιών. Ἀλλὰ ποῖοι εἶνε οἱ νικηταί των, καὶ μὲ ποίαν ἐξουσίαν κατάσχουν τὴν περιουσίαν μου ;

— Πῶς, κύριε ; ἀμφιβάλλετε ἀκόμη ὅτι ἡ μάχη ἐκερδήθη ἐν ὀνόματι τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δὲ Φοᾶ, φυσικοῦ προστάτου τῶν ὑπηκόων του, τῶν κατοίκων τῆς Ἔρλης ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

Ὁ κύριος Ὀρδερῖκος ἐσιώπησε πρὸς στιγμήν, διὰ νὰ σκεφθῇ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ εἰς τὴν δύσκολον ταύτην περίστασιν... Ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ ὑποκόμης Δὲ Φοᾶ, πρὸς τὸν ὁποῖον μετέβαινεν ἤδη ὁ ἱππότης δ' Ἀνδοάν, οὔτε διηύθυνε τὴν μάχην, οὔτε ἐξουσιοδότησε κανένα νά την δώσῃ ἐν ὀνόματί του. Δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη πιθανώτερον, ὅτι οἱ ὀλίγοι ὑπηρέται, οἱ συνηθροισμένοι εἰς τὸ Βέρναζον πρὸς φύλαξιν τῶν δύο του τέκνων, παρημέλησαν τὸ καθῆκον τοῦτο, διὰ νὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν τόσον μακρὰν ἀπὸ τὸν πύργον. Κάποιος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς μικροευγενεῖς τῶν περιχώρων θὰ εἶχε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ νικηφόρου στρατεύματος, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀναμιγνύονται εἰς ὅλας τὰς ἔριδας, διὰ νὰ ὠφελῶνται αὐτοὶ ἀτομικῶς. Ἐδίσταζεν ἀκόμη. ὅταν ἡ Ἀδελαΐς ἐξηκολούθησε :

— Κύριε, ὁ καιρὸς ἐπείγει. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰσπανοὺς εἰμπορεῖ νὰ κατέφυγαν εἰς αὐτὸ τὸ δάσος, καὶ ἡ τύχη πιθανὸν νά τους φέρῃ πρὸς τὸ κρησφύγετόν σας. Χάριν τῆς ἀσφαλείας σας, σᾶς προσκαλῶ νά μας ἀκολουθήσετε εἰς τὸ Μοναστῆρι, ὅπου εἴμεθα ἰσχυροί.

— Ἀλλὰ πῶς νἀφίσω ἐδῶ τὰς πολυτίμους ἀποσκευάς μου ; ἀντέταξεν ὁ κύριος Ὀρδερῖκος. Μάθετε ὅτι εἶνε ἰδιοκτησία τοῦ ὑποκόμητος Ἰωάννου Δὲ Φοᾶ, καὶ ὅτι ὅποιος βάλῃ χέρι εἰς αὐτὰς θὰ δώσῃ λόγον εἰς τὴν Δικαιοσύνην !

— Οἱ ὑπηρέται σας δὲν εἶνε κουλλοί, ὑποθέτω! ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς. Ἄς μας ἀκολουθήσουν καὶ ἂς μεταφέρουν ὅλα αὐτὰ τὰ κιβώτια εἰς τὸ Μοναστῆρι ! Ἂν ὅμως ὁ φόβος τους ἔκοψε πόδια καὶ χέρια, δέν θά τους λείψῃ βοήθεια.

Καὶ ἡ Ἀδελαΐς, λαβοῦσα μίαν σφυρίκτραν ἀπὸ τὴν ζώνην της, ἐσφύριξε τρεῖς φοράς. Ἀμέσως ἠκούσθησαν βήματα ἐπὶ τοῦ βράχου, ὁ ὁποῖος ἠγείρετο ἄνωθεν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον καὶ ἄλλα σπήλαια, χρησιμεύσαντα, ὅπως εἶχεν ὑποθέσῃ καὶ ὁ Ἰωβῆνος, ὡς κρησφύγετα εἰς τὰ γυναικόπαιδα τῆς Ἔρλης.

Ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς θαμνοσκεποῦς κλιτύος, τριάκοντα περίπου γυναῖκες μὲ κατασκονισμένα φορέματα, ἐπαρουσιάσθησαν, κρατοῦσαι ράβδους μακράς.

Ἡ Ἀδελαΐς ταῖς ἀπηύθυνεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν ἀκατάληπτον γλῶσσαν τοῦ Ὄκ, καὶ ἀμέσως αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ἐπλημμύρισαν τὸ σπήλαιον, ἐσήκωσαν ὡς πτερὰ κιβώτια καὶ καλάθους, καὶ τὰ ἐφόρτωσαν ἄλλα μὲν εἰς τὰς κεφαλάς των, ἄλλα δὲ ἐπὶ αὐτοσχεδίων φορείων, τὰ ὁποῖα ἐσχημάτισαν, συνδέσαντες στερεῶς τὰς ράβδους των.

Εἰς ὀλίγα λεπτὰ τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα καὶ αἱ γυναῖκες προηγηθεῖσαι τοῦ Ὀρδερίκου ἐξεκίνησαν διὰ τὸ Μοναστῆρι, διὰ τοῦ ἀνηφόρου, ὁ ὁποῖος ἠρημώθη πάλιν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἔμενεν ἄλλο ἴχνος τῆς προσφάτου συμπλοκῆς, παρὰ ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικὰ πτώματα λῃστῶν.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσῃ. Αἱ τολύπαι τοῦ μαύρου καπνοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀνήρχοντο ἀκόμη ἀπὸ τὸ πυροπληθὲν χωρίον, ἐπεσκότιζαν τὰ ρόδινα χρώματα τοῦ ἑσπερινοῦ λυκόφωτος.

Ὁ κύριος Ὀρδερῖκος, ἐπὶ τῆς ἡμιόνου του, ἐπροχώρει μὲ βῆμα ἀργόν, διὰ νὰ μὴ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς δύο δορυφόρους του καὶ ἀπὸ τοὺς ἓξ ὑπηρέτας του, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθουν πεζῇ. Καὶ ἐν ᾧ ἡ προσωπιδοφόρος Ἀμαζὼν, ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ της ἱσπανικοῦ ἵππου, μετέβαινεν ἀπὸ τὸ ἓν χεῖλος τοῦ δρόμου εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἐπισκοπῇ ὁλόκληρον τὸ τοπίον, ὁ κύριος Ὀρδερῖκος ἀνέπλασσε διὰ τῆς μνήμης πᾶν ὅ,τι τῷ εἶχε συμβῇ ἀφότου ἀνεχώρησεν ἐκ Βουλβόννης, καὶ ἡ προδοσία τοῦ Ἰωβήνου τῷ ἐπαρουσιάζετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον καθαρά.

Ὁ κακοῦργος αὐτός, — ἐσκέπτετο, — θὰ ἦτο πληρωμένος ἀπὸ τὸν τυχοδιώκτην ἀρχηγὸν τῆς ἐκστρατείας .. Τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπανελάμβανε καθ' ὁδὸν συχνὰ μὲ τὴν σφυρίκτραν του, ἦτο σύνθημα, προειδοποιοῦν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἀρχηγοῦ ὅτι πλουσία λεία τοῖς προσεφέρετο . . . Τέλος εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ταρασκώνης εἶχε παιχθῇ εἰς βάρος του κωμῳδία μεταξὺ δύο προσώπων, τοῦ Ἰωάννου Βουρνάκου ἀφ' ἑνός, ὁ ὁποῖος συνίστα τὸν δρόμον τῆς Ἔρλης, καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ Ἰωβήνου, ὁ ὁποῖος ἐπροτίμα τάχα τὸν ἀντίθετον.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ S. Blandy)

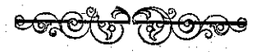

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΝΤΑΠΤΑ

Πίσω ἀπὸ τὸ ἱερὸν τῆς Σωτείρας τοῦ Λυκοδήμου, (τῆς σημερινῆς δηλαδὴ Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἅγιος Νικόδημος), εἶχε πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τὸ σχολεῖόν του, διὰ τὰ πτωχόπαιδα τῆς συνοικίας, (ἐπειδὴ ὑπῆρχαν καὶ καλὰ σχολεῖα,) ὁ δάσκαλος Νταπτᾶς.

Ὡς πάτωμα τοῦ σχολείου του εἶχε τὴν γῆν καὶ ὡς στέγην τὸν οὐρανόν, δηλαδὴ ἦτο εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ὁ δάσκαλος ἐκάθητο ἀπάνω εἰς προβιάν, — ἡ δασκαλοκαθέδρα του σὰν νὰ ποῦμε, — καὶ γύρω του οἱ μικροὶ μαθηταὶ σταυροπόδι.

Εἶχε καὶ τάξεις : πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην, τὰς ὁποίας ἐχώριζε μὲ μεγάλας κοτρώνας.

Πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα, οἱ μαθηταὶ τοῦ ἐμάζευαν καί του ἄδειαζαν εἰς τὸ πλευρό του, κατὰ διαταγήν του, λιθαράκιά, ἂν καὶ ἤξευραν πῶς θά του χρησιμεύσουν διὰ τὸ κεφάλι των. Ὕστερα ἄρχιζε τὸ μάθημα.

Τὰ παιδιὰ ἐφώναζαν δυνατά : σ τ α υ ρ ο β ο ή θ α μ ε ἄ λ φ α !.. — διότι τὸ ἀλφαβητάριον εἶχε πρῶτα - πρῶτα ἕνα σταυρό, καὶ ὕστερα τὸ ἄλφα, βῆτα κλ. — Ὁ δάσκαλος ἔραβε, καὶ ἀπὸ καμμιὰ φορὰ σήκωνε καὶ τὰ μάτια του ἀπὲ πάνω ἀπὸ τὰ ματογυάλια καὶ ἔβλεπε τοὺς μαθητάς του· καὶ ὅποιος ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἐδιάβαζεν ἢ ἀτακτοῦσεν, ἀμέσως ἐτιμωρεῖτο : δηλαδή, ἔπερνε ὁ δάσκαλος μιὰ πετρίτσα ἀπ' αὐτάς που εἶχε 'στὸ πλευρό του, καὶ τ ο ύ π ! μία 'στὸ κεφάλι τοῦ ἀτάκτου· καὶ τότε ἄρχιζαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ καὶ φώναζαν δυνατώτερα.

Ὁ τρόπος δὲ ποῦ κρατοῦσαν τὴν φυλλάδα τους, ἦτο πρωτότυπος. Εἶχαν βαλμένη τὴν φυλλάδα ὁλόκληρον μέσα σὲ μιὰ στράτσα σακκούλα, καὶ εἶχαν ξηλωμένον ἕνα τετράγωνον κομμάτι, ὅσο ποῦ νὰ φαίνεται τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας· καὶ διὰ νὰ μὴ κρατοῦνε μὲ τὸ χέρι τους τὴ σακκούλα καὶ λυώσῃ μαζί μ' αὐτὴ καὶ ἡ φυλλάδα, εἶχαν χαραγμένο ἕνα κομμάτι στρογγυλὸ καλάμι, καὶ 'στὸ χάραγμα τοῦ καλαμιοῦ περνοῦσαν τὴν φυλλάδα, καὶ ἐθαστοῦσαν τὸ καλάμι κ' ἐδιάβαζαν.

Ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιά, τὸν σταυρὸν τὸν ἐπῆρε διὰ γράμμα καὶ ἄρχισε νὰ συλλαβίζῃ : σ τ ρ ὰ - ἄ λ φ α - σ τ ρ ά ! Τούπ! μιὰ πέτρα 'στὸ κεφάλι του. Ἀλλὰ δὲν κατάλαβε τὴν αἰτία καὶ ἐξηκολούθησε δυνατώτερα : σ τ ρ ὰ - ἔ ψ ι λ ο ν - σ τ ρ έ ! Τούπ! ἄλλη πέτρα στὸ κεφάλι, καὶ νὰ μήν τα πολυλογοῦμε, κλαίωντας καὶ φωνάζοντας ὁ ἕνας, πετροβολῶντας ὁ ἄλλος, ἐτελείωσε τὸ ἀλφάβητο ὅλο καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ καὶ ἡ πέτρες τοῦ δασκάλου...

Αὐτὸ ἦτο τὸ σχολεῖον τοῦ Νταπτᾶ.

[*Ἐκ τῆς «Ἱστορίας τῶν Ἀθηναίων» τοῦ κ.* ΔΗΜ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ]

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

(Τέλος· ἴδε σελ. 311)

— Ὁ εὔσπλαγχνος Θεός, ἔλεγε γεμάτη χαρὰν ἡ μήτηρ, ὁ εὔσπλαγχνος Θεός, πολυαγαπημένη μου κόρη, τὸ ἔσπειρε ἐδῶ διὰ νά το βλέπῃς καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὰ μάτια σου, καὶ νά μας δώσῃ καὶ 'στὲς δυὸ θάρρος καὶ ἐλπίδα.

Ἔπειτα ἐχαμογέλα εἰς τὸ μικρὸν ἄνθος, ὡσὰν νὰ το εἶχε στείλῃ πραγματικῶς ὁ Θεὸς ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὰ ἄλλα μπιζέλια τί ἀπέγιναν;

Τὸ πρῶτον, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφώναξε, ὅταν ἔφυγε : «Πιάστε με σὰν μπορεῖτε !» εἶχε πέσῃ εἰς ἕνα νεροχύτην· ἀπ' ἐκεῖ ἐπέρασε εἰς τὴν κοιλίαν μιᾶς περιστερᾶς, καὶ ἐκεῖ μέσα εὑρέθη ὅπως ὁ Ἰωνᾶς εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους.

Τὰ δύο ὀκνηρά, ἔπαθαν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, δηλαδὴ ἐφαγώθησαν ἀπὸ περιστεράς, καὶ τοιουτοτρόπως τοὐλάχιστον ἐχρησίμευσαν εἰς κάτι τι.

Τὸ τέταρτον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελε ν' ἀναβῇ ἕως εἰς τὸν ἥλιον, ἔπεσεν εἰς τὸ μέσον λασπώδους τινος ρυακίου. Ἔμεινεν ἐκεῖ θαμμένον ἐντὸς τοῦ βορβορώδους ὕδατος ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας, μαλακόνον καὶ φουσκόνον ὁλονέν.

— Ἂν προχωρῇ ὅλο ἔτσι τὸ πρᾶγμα, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦν του, ἐπὶ τέλους θὰ σκάσω. Εἶμαι βέβαιον ὅτι ποτὲ μπιζέλι δὲν ἔγινε τόσο μεγάλον· ἀπὸ τὰ πέντε ποῦ ἤμεθα μέσα εἰς τὸν λοβόν, ἐγὼ ἔγινα ἀπὸ ὅλα τὸ ἐπισημότερον. Τ' ἀδέλφια μου ἐπῆγαν μακρύτερα ἀπὸ 'μένα· ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος ; Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ παχύνῃ κανείς.

Μίαν ἡμέραν, τὸ κοράσιον τῆς σοφίτας, ἐντελῶς πλέον θεραπευθέν, μὲ ὀφθαλμοὺς λάμποντας καὶ τριανταφυλλένιας παρειάς, ἵστατο ὄρθιον ἐμπρὸς εἰς τὸ παράθυρον· ὕψωσεν ἡνωμένας τὰς χεῖράς του πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας του ηὐχαρίστησε τὸν ἀγαθὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸ ἔσωσε καὶ ἐγλύτωσε καὶ τὴν μητέρα του ἀπὸ τὴν φρικτὴν λύπην νὰ ἰδῇ νεκρὸν τὸ τελευταῖον παιδί της. Ἔπειτα ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ κοτσάνι τοῦ μπιζελιοῦ, τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα ἦσαν ἀκόμη πράσινα, ἀλλ' ἐπὶ τῶν κλωνίων τοῦ ὁποίου ἐβγῆκαν λοβοὶ ὁλιστεροὶ ἀφ' οὗ ἐμαράνθησαν τὰ ἄνθη.

— Καὶ σύ, ἀγαπημένο μου μπιζέλι, εἶπε μετὰ συγκινήσεως, σὺ ποῦ μ' ἐπαρηγόρησες ὅταν ἔπασχα, καὶ μοῦ ἐφανερώθης ὡς τὸ πρῶτον σημεῖον τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ, θὰ κιτρινίσῃς μετ' ὀλίγον καὶ θὰ ξηρανθῇς, καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ ξηρανθῇς, ὅ,τι καὶ ἂν κάμω. Ἀλλὰ ἐν τούτοις δὲν θά σε λησμονήσω. Φεύγεις, ἀλλὰ ἀφίνεις σπόρους καὶ θά τους μαζέψω μὲ φροντίδα· καὶ κάθε ἔτος ἄλλα μπιζέλια, ἀπόγονοι ἰδικοί σου, θὰ φυτρόνουν ἥσυχα εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραθύρου μου. Τὰ ἄνθη των, τὰ ὁποῖα θά μας ἐνθυμίζουν τὰ ἰδικά σου, θὰ εὐχαριστοῦν πάντοτε, περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, τὰ μάτια τῆς μητέρας μου καὶ τὰ ἰδικά μου.

Καὶ τὸ μικρὸν φυτόν, ἅμα ἤκουσε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἐχάρη πολύ, συλλογισθὲν ὅτι τὸ ὀλίγον καλὸν ποῦ ἔκαμε θὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς ἀπογόνους του.

— Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ! ἐπανέλαβε· σὰν μηδαμινὰ μπιζέλια ποῦ εἴμεθα, ἡ ζωή μας μόνον ἕνα καλοκαῖρι βαστᾷ· ἀλλὰ εἶνε εὐχάριστον νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι ἡ ζωή του ἐξακολουθεῖ εἰς τὰ παιδιά του, καὶ ὅτι τὰ προστατεύουν καὶ εἰς τὴν ἀπουσίαν του, γιὰ τὴν ἐνθύμησιν ποῦ ἀφῆκε ἀφ' οὗ ἀπέθανε. Καὶ τοῦτο εἶνε ἕνας τρόπος ν' ἀφῆσῃ κανεὶς ὄνομα εἰς τὸν κόσμον, καὶ τρόπος, καθὼς μοῦ φαίνεται, πολὺ καλλίτερος ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, τὸ ἀκάθαρτον ρυάκιον ἐκύλιε τὰ βορβορώδη καὶ βρωμερὰ νερά του καὶ ἐψιθύριζε μόνον του τὰ ἑξῆς :

— Κ' ἐγὼ ἔκαμα τὸ ἔργον μου, καὶ κρατῶ τὸ μπιζέλι μου. Τόσο τὸ πάχυνα, τὸ παραγέμισα, τὸ ἐφούσκωσα, ὥστε πρὸ ὀλίγου ἔλυωσε ἐντελῶς ἀπὸ σαπίλαν. Τίποτε πλέον δὲν μένει, τίποτε. Δὲν μένει ἀπ' αὐτὸ οὔτε σπόρος οὔτε ἐνθύμησις. Εἰς τίποτε ἄλλο δὲν ἐχρησίμευσε, παρὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ἓν ἀπὸ τὰ ἄγνωστα μέρη τοῦ βορβόρου τὸν ὁποῖον κυλοῦν τὰ νερά μου, καὶ μὲ τὸν ὁποῖον τρέφω τὴν γῆν καὶ τὰ ἀκάθαρτα ζῷα. Τοὺς βλέπεις ἐκεῖ τοὺς φιλοδόξους ! θέλουν κατ' ἀρχὰς νὰ φθάσουν ἕως εἰς τὸν ἥλιον, καὶ ὅταν πέσουν εἰς τὸν βοῦρκον, εὐχαριστοῦνται τόσον πολὺ μέσα εἰς αὐτόν, ὥστε δὲν ζητοῦν τίποτε ἄλλο πλέον. Τὰ μπιζέλια κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

(Andersen) ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ἀστοὺς ἄσπρους χρόνους μάζευε
Νἄχῃς νὰ τρῶς 'στοὺς μαύρους.

★

Φύλαξέ με ὅταν μ' εὕρῃς,
Γιὰ νὰ μ' ἔχῃς ὅταν θέλῃς.

★

Σὰ σε ρίξῃ τἄλογο,
Ξέζευ' το καὶ τράβα το.

★

Πόση γνῶσι κρύβει ἡ κάπα,
Πόσες τρέλλες κρύβει ἡ γούνα !

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἰδοὺ τί μοῦ γράφει σήμερον ἕνας πατέρας συνδρομητοῦ μας : « Ἀγαπητὲ κύριε Φαίδων. Ἀναγινώσκω κ' ἐγὼ τακτικὰ τὴν Διάπλασιν, τὴν » ὁποίαν λαμβάνω χάριν τοῦ δωδεκαετοῦς υἱοῦ μου. Εἶνε περιττὸν νά σας » εἴπω, ὅτι ἰδιάζουσαν προσοχὴν δίδω εἰς » τὰς Ἐπιστολάς σας, διότι εἶνε ἀκριβῶς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ φύλλου, εἰς » τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσονται ἰδέαι καὶ δίδονται συμβουλαί. Δύναμαι νὰ εἴπω » ὅτι τὰ ἄλλα περιεχόμενα, μυθιστορήματα ἢ διηγήματα, διδάσκουν ἐμμέσως, διὰ τοῦ παραδείγματος ἢ διὰ » τῆς ἀλληγορίας· ἐν ᾧ αἱ Ἐπιστολαί σας, διδάσκουν τὸν ἀναγνώστην » ἀμέσως, ἀπ' εὐθείας. Νομίζω ὅμως, » ὅτι τὸ δίδαγμα τῆς τελευταίας, τῆς ἐπιγραφομένης Ἰδιοφυΐαι καὶ Κλίσεις, εἶνε πιθανὸν νὰ παρεξηγηθῇ » ἀπὸ τοὺς μικρούς σας φίλους. Καὶ τὸ » πρῶτον σύμπτωμα τῆς παρεξηγήσεως » ταύτης τὸ εἶδα εἰς τὸν υἱόν μου. Τῷ ἔλεγα χθὲς ὅτι δὲν μελετᾷ ὅσον πρέπει » τὴν Γεωγραφίαν του, καὶ εἰξέρετε τί » μου ἀπήντησε ; : — Ναί, μπαμπᾶ, » ἀλλά. . . τί νά σας 'πῶ. . . μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω κλίσιν εἰς τὴν » Γεωγραφίαν. — Ἔμεινα ἔκπληκτος ! » Δὲν νομίζετε, κύριε Φαίδων, ὅτι ἐδώσατε μίαν καλὴν καὶ εὐλογοφανῆ πρόφασιν εἰς μερικοὺς ἀμελεῖς ; . . . Δὲν » νομίζετε ὅτι, ὅπως ὁ υἱός μου, ὁ ὁποῖος » δὲν εἶνε δὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀμελεστέρους, » καὶ ἄλλοι πολλοὶ θὰ προβάλλουν τὴν » ἰδίαν πρόφασιν, καὶ εἰς τὴν παραμικρὰν παρατήρησιν τῶν γονέων των ἢ » τῶν διδασκάλων θἀπαντοῦν : Δὲν ἔχω » κλίσιν εἰς τὴν Ἱστορίαν, — δὲν ἔχω ἰδιοφυΐαν διὰ τὰ Μαθηματικά — δὲν ἐγεννήθηκα δι' Ἀστρονομίαν — δὲν χωρεῖ » εἰς τὸ κεφάλι μου ἡ Γεωμετρία, κλ. —

» Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ πρόφασις προορίζεται διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὸ κακὸν δὲν εἶνε τόσον μέγα, διότι » οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοι ἔχουν τὸν » λόγον διὰ νὰ τὴν καταπολεμήσουν, ἔχουν τὴν λογικὴν διὰ νὰ ἀποδείξουν εἰς » τοὺς μικροὺς σοφιστὰς ὅτι προφασίζονται, καὶ ἔπειτα, τὸ κάτω-κάτω τῆς Γραφῆς, ὅπου δὲν πίπτει λόγος, καθὼς λέγει » καὶ ἡ παροιμία, πίπτει ράβδος... Φοβοῦμαι ὅμως, μήπως μερικοὶ ἀμελεῖς » ἐπιφυλάξουν τὴν πρόφασιν διὰ τὸν » ἑαυτόν των, δηλαδὴ καθησυχάσουν » δι' αὐτῆς τὴν συνείδησίν των, — καὶ » τοῦτο θὰ εἶνε τὸ χειρότερον. Διότι τί » εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ὁ λόγος ἢ καὶ ἡ » ράβδος δι' ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ » ἔχουν ἐνδομύχως πλέον ἐσχηματισμένην τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἔχουν δίκαιον ; Θὰ νομίσουν μόνον ὅτι οἱ ἄλλοι θέλουν νὰ τοις ἐπιβληθοῦν διὰ » τῆς βίας, νὰ τους βασανίσουν, νὰ τους » τυραννίσουν, καὶ τίποτε ἄλλο. Πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἐγεννήθησαν » διὰ τοῦτο, ἢ ὅτι δὲν ἔχουν κλίσιν » δι' ἐκεῖνο, θὰ ἐπαναλαμβάνουν εἰλικρινῶς ὅ,τι ἔλεγεν ἕνα κοριτσάκι, τὸ » ὁποῖον γνωρίζω, ὁσάκις τῷ παρετήρουν » ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεται τὴν » ἀριστερὰν χεῖρα ἀντὶ τῆς δεξιᾶς : Ἐμένα ἔτσι μ' ἔκαμε ὁ Θεός! — » Ὡραῖα ! ὥστε λοιπὸν ὁ Θεὸς πταίει » δι' ὅλα! Ὁ Θεὸς μᾶς κάμνει καλοὺς ἢ » κακοὺς ἐπιμελεῖς, ἢ ἀμελεῖς, ὀκνηροὺς ἢ » φιλοπόνους. Ἡ θέλησις, ἡ θαυμασία αὐτὴ δύναμις, εἶνε πλάνη· ἡ φιλοτιμία εἶνε » λέξις κενή· τὸ καθῆκον εἶνε χίμαιρα. » Ὁποῖοι ἐγεννήθημεν, τοιοῦτοι θὰ μείνωμεν καὶ θὰποθάνωμεν. Καμμία προσπάθεια, κανεὶς κόπος δὲν χρειάζεται » διὰ πρᾶγμα, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχομεν » κλίσιν ἢ ἰδιοφυΐαν. Ἀπεναντίας, ὅ,τι » μᾶς κοπιάζει, ὅ,τι μᾶς ἐνοχλεῖ, εἰμποροῦμεν νὰ λέγωμεν ὅτι δὲν εἶνε δι' » ἡμᾶς, νὰ κατασιγάζωμεν τὴν συνείδησίν μας καὶ νὰ ἡσυχάζωμεν !

» Ἰδού, ἀγαπητὲ κύριε Φαίδων, » ὁποίας οἰκτρᾶς παραξηγήσεως εἶνε ἐπιδεκτικὴ ἡ προηγουμένη ἐπιστολή σας, » μεθ' ὅλα τὰ ὀρθά, τὰ ὁποῖα περιέχει· « Θὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρόφασις, ὡς πάτημα εἰς τοὺς ἀμελεῖς διὰ νὰ γίνουν » ἀμελέστεροι, καὶ τὸ χειρότερον, διὰ νὰ » ἔχουν ἀναπαυμένην τὴν συνείδησίν των. » Διὰ τοῦτο σᾶς ὑποβάλω τὴν γνώμην » μου, ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθετε ἐπὶ τοῦ » ζητήματος καὶ νὰ εἰπῆτε μερικὰ πράγματα διαφωτιστικά, ἱκανὰ νὰ φοπλίσουν » ἐκείνους ἐκ τῶν μικρῶν σας φίλων, » οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ ὁπλισθοῦν μὲ » μίαν κακὴν πρόφασιν καὶ μὲ μίαν ἐσφαλμένην ἰδέαν.»

Κ' ἐγώ, ἀγαπητοί μου, ἐνόμισα ὅτι πρέπει νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ ζητήματος, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φιλοστόργου τούτου πατρὸς τὰ λέγει ὡραιότατα, ἐπροτίμησα νὰ την ἀντιγράψω ἐδῶ ὁλόκληρον, διὰ νὰ προσθέσω ἐγὼ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα.

Ἡ πρόφασις εἶνε πάντοτε πρόφασις, καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε πάντοτε ἀλήθεια. Ἂν εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν ἐξῆρεσα τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα καὶ εἶπα ὅτι δι' αὐτὰ χρειάζεται ἰδιοφυΐα, διὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἔγραψα : « Ὁ κοινὸς νοῦς, ὀλίγη μνήμη καὶ πολλὴ ἐπιμέλεια ἀρκοῦν.» Τοῦτο σήμερον τὸ ξαναλέγω καὶ τὸ τονίζω. Θὰ ἦτο ἁπλούστατα γελοῖος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν φυγοπονίαν του, τὴν ἀμέλειάν του, τὴν ὀκνηρίαν του, θὰ ἔλεγεν ὅτι δὲν ἔχει κλίσιν εἰς τὰ ἑλληνικά, εἰς τὰ λατινικά, εἰς τὰ γαλλικά, εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τοῦ σχολείου σας μαθήματα. Βεβαίως, δι' ἄλλα ἐξ αὐτῶν θὰ αἰσθάνεται περισσοτέραν καὶ δι' ἄλλα ὀλιγωτέραν κλίσιν· ἄλλα θά τον εὐχαριστοῦν περισσότερον, καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον· ἄλλα θὰ μανθάνῃ εὐκολώτερα καὶ ἄλλα δυσκολώτερα. Ὅλα ὅμως εἰμπορεῖ νά τα μανθάνῃ, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ θέλησιν, καὶ νὰ κοπιάζῃ περισσότερον ἀκριβῶς δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δέν τον εὐχαριστοῦν πολύ. Ἄλλως τε δὲν πρόκειται νὰ τελειοποιηθῇ εἰς αὐτά, ἀλλὰ νὰ μάθῃ ἁπλῶς τὰ στοιχεῖά των, νὰ ποκτήσῃ τὴν γενικήν, τὴν ἐγκυκλοπαιδικὴν ἐκείνην μόρφωσιν, τὴν ὁποίαν παρέχουν τὰ σχολεῖα. Ἀργότερα ὅμως, ἂν παραδείγματος χάριν τὸν ἕλκυῃ περισσότερον ἡ Χημεία, τίποτε δέν τον ἐμποδίζει νὰφίσῃ ὅλα τὰ ἄλλα, καὶ νὰ γίνῃ χημικός.

Ἀκόμη καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ ἰδιοφυΐα εἶνε ἀπαραίτητος, εἰμπορεῖ νὰποκτήσῃ κανεὶς τὰ στοιχεῖα, τὰς πρώτας ἀρχάς, ἂν καταβάλῃ τὴν ἀπαιτουμένην θέλησιν καὶ ἐπιμέλειαν. Ἐγὼ εἶδα παιδιά, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο ἐγεννήθησαν παρὰ μουσικοὶ ἢ ζωγράφοι, νὰ μάθουν καὶ ὀλίγην μουσικὴν καὶ ὀλίγην ζωγραφικήν, ἁπλούστατα διότι ἐδιδάχθησαν αὐτὰ τὰ μαθήματα καὶ διότι εἶχον τὴν φιλοτιμίαν νὰ μὴ φαίνωνται κατώτεροι τῶν συμμαθητῶν των. Βέβαια δὲν ἔγιναν ποτὲ μεγάλοι μουσικοὶ ἢ ζωγράφοι, διότι ἐστεροῦντο θείου χαρίσματος, ἔκαμαν ὅμως τὸ καθῆκόν των καὶ ἀπέκτησαν τὰς στοιχειώδεις ἐκείνας γνώσεις τῆς μουσικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς, αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀπαραίτητοι διὰ κάθε ἄνθρωπον τελείας ἀνατροφῆς. Ἔπειτα διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς ποῦ ἔχει κλίσιν καὶ ποῦ δὲν ἔχει, ἀνάγκη νά τα δοκιμάσῃ ὅλα· ἡ δὲ δοκιμὴ αὐτὴ δὲν γίνεται παρὰ μὲ μεγάλους κόπους, μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Καὶ ὁ σπεύδων νὰποφανθῇ, κινδυνεύει πολλάκις νὰ ἐκλάβῃ ὡς ἔλλειψιν ἰδιοφυΐας τὴν ἰδίαν του ἀμέλειαν καὶ ὀκνηρίαν !

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ἂν ἐξετάσετε προσεκτικῶς ὅσα εἶπα εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν εἰμποροῦν νά σας χρησιμεύσουν ὡς πρόφασις διὰ τὸν ἑαυτόν σας. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ εἶσθε ἀρκετὰ εἰλικρινεῖς, ὥστε νά μή τα μεταχειρισθῆτε ποτὲ ὡς πρόφασιν ἀπέναντι τῶν γονέων σας καὶ τῶν διδασκάλων σας.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

ΣΥΜΒΟΙΔΙΟΝ

Οἱ ναῦται κατεγίνοντο νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γεῦμα εἰς τὴν πρῴραν τῶν πλοιαρίων, ἐστεμμένων ὑπὸ ἐλαφροῦ καπνοῦ. τὸν ὁποῖον ἡ αὔρα ἐξώθει πρὸς νότον.

Οὔτε ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, οὔτε ἐπὶ τῆς ὄχθης, οὔτε ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ δάσους ἐφαίνετο ψυχὴ ζῶσα. Οὔτε ἴχνος καλύβης κατοικουμένης ἢ ἐρήμου. Καὶ ὅμως τὸ μέρος τοῦτο ἐσυχνάζετο ὑπὸ Ἰνδῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Ἀλλ' αἱ διασκορπισμέναι φυλαί, αἱ πλανώμεναι ἀνὰ τὴν χώραν, δὲν ἐγκαθίστανται μονίμως πουθενά. Οἱ ἔμποροι ἄλλως τε τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου δὲν ἀνέρχονται τόσον ὑψηλά, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, φοβούμενοι μήπως λείψῃ τὸ νερόν. Ἔπειτα μὲ τί χωρία ἢ χωρίδια θὰ ἔκαμνον ἐδῶ ἐμπόριον εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς ; Πέραν τῆς Ἐσμεράλδας, ἐρήμου καὶ ταύτης, μόλις συναντᾷ τις ἐδῶ κ' ἐκεῖ μερικὰς καλύβας. Διὰ τοῦτο τὰ ἐμπορικὰ πλοιάρια σπανίως ὑπερβαίνουν τὸ στόμιον τοῦ Κασσικιάρη.

Πρῶτος ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἔλαβε τὸν λόγον :

— Ἐταξείδευσες ποτὲ παραπάνω, Βαλδέζ ; ἠρώτησε.

— Ποτέ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Γαλλινέττας.

— Οὔτε σύ, Πάρσαλ ;

— Οὔτε ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης τῆς Μορίσκης.

— Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ναύτας σας δὲν γνωρίζει τὸν ποταμόν, πέραν τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ ;

— Κανείς, ἀπεκρίθησαν ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέζ.

— Κανείς . . . ἐκτὸς ἴσως τοῦ Ζορρές, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν· ἀλλὰ ὁ Ἰσπανός, βλέπετε, μᾶς το ἔστρηψε μὲ τρόπο . . . Ὑποπτεύομαι ὅτι αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε ὁ πρῶτός του περίπατος ἐδῶ -πέρα, μολονότι ἰσχυρίσθη τὸ ἐναντίον.

— Ποῦ νὰ ἐπῆγεν ἄρά γε ; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ἐκεῖ πού τον ἐπερίμεναν βέβαια... ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ.

— Τὸν ἐπερίμεναν ;!

— Ναί, λοχία. . . ὁμολογῶ ὅτι ἀπό τινος καιροῦ, ὁ Ζορρὲς αὐτὸς μοῦ ἐφαίνετο πολὺ ὕποπτος. . .

— Καὶ εἰς ἐμὲ τὸ ἴδιο, εἶπεν ὁ Βαλδέζ. Ὅταν ἔλειψε ὁλόκληρη νύκτα 'στὸ ρίο Μακάβα καί τον ἠρώτησα τί ἔγινε, μοῦ ἀποκρίθηκε . . . χωρὶς νά μου ἀποκριθῇ.

— Ὅμως, παρετήρησεν ὁ Παῦλος, ὅταν ἐπεβιβάσθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ὁ σκοπός του ἦτο βέβαια νὰ μεταβῇ εἰς Σάντα-Ζουάναν, νὰ γίνῃ καλόγηρος...

— Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐγνώριζε τὸν Πάτερ -Ἐσπεράντην, προσέθεσεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης· ἀλλ' αὐτὸ δέν μας ἐξηγεῖ γιατὶ ἔγινεν ἄφαντος, τώρα ἴσα-ἴσα ποῦ ὀλίγον ἀπέχομεν ἀπὸ τὴν Μονήν. . .

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Ζορρὲς ἦτο ὕποπτος, εἶχε καρφωθῆ ἀκόμη βαθύτερα εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ. Ἂν δὲν ὡμίλησε περὶ τούτου εἰς κανένα, τὸ ἔκαμε διότι δὲν ἐπεθύμει ν' ἀνησυχήσῃ τοὺς συντρόφους του. Διὰ τοῦτο, ἐξ ὅλων αὐτὸς ἐξεπλάγη ὀλιγώτερον διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἰσπανοῦ, ἐν ᾧ συγχρόνως συνέλαβε φόβους μεγάλους...

Ἐφοβεῖτο προπάντων μήπως ὁ Ζορρὲς ἀπετέλει μέρος τῶν δραπετῶν τῆς Καϋέννης, τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Κουΐβων, τοὺς ὁποίους διηύθυνεν ὁ Ἀλφανίζ, Ἰσπανὸς ὅπως καὶ αὐτός.. Ἂν εἶχε οὕτω τὸ πρᾶγμα, τί ἔκαμνεν ὁ Ζορρὲς εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ὅπου τὸν εἶχον συναντήσῃ ; . . . Διατί εὑρίσκετο εἰς τὴν πολίχνην ἐκείνην ; . . . Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εὑρίσκετο ἐκεῖ, καὶ μαθὼν ὅτι οἱ ἐπιβάται τῶν πλοιαρίων ἐσκόπευαν νὰ ὑπάγουν εἰς Σάντα-Ζουάναν, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν κυβερνήτην τῆς Γαλλινέττας.

« Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον.» (Σελ. 321, στήλ. α'.)

Καὶ τώρα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἀφ' οὗ αἱ ὑποψίαι του ἔλαβον σάρκα καὶ ὀστᾶ ἕνεκα τῆς μυστηριώδους ἐξαφανίσεως τοῦ Ἰσπανοῦ, ἔκαμνεν αὐτὸν τὸν συλλογισμόν :

Ἂν ὁ Ζορρὲς δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν συμμορίαν τοῦ Ἀλφανίζ, ἂν δὲν εἶχε κακοὺς σκοπούς, ἂν ἤθελε τῳόντι νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μονήν, διατί νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς συντρόφους του πρὸ τοῦ τέρματος τοῦ ταξειδίου ;

Ἔφυγε λοιπὸν ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ μείνῃ... Καὶ τίς οἶδε μήπως, εἰδοποιηθεὶς μυστικῶς ὅτι οἱ Κουΐβαι καὶ ὁ ἀρχηγός των εὑρίσκοντο εἰς τὰ περίχωρα, ἐπωφελήθη τῆς νυκτὸς διὰ νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν των.

Ἂν συνέβαινε τοῦτο, τώρα ὅτε τὰ πλοιάρια δὲν ἠδύναντο νὰ ταξειδεύσουν, ὁ ὅμιλος τῶν ταξειδιωτῶν, ἠναγκασμένος νὰ διασχίσῃ τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σάντα Ζουάναν, δὲν διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ προσβληθῇ ἀπὸ τοὺς λῃστὰς καί, — κατώτερος ἀριθμητικῶς, — νὰ νικηθῇ ὑπ' αὐτῶν ;

Οὗτοι ἦσαν οἱ σοβαρώτατοι φόβοι, οἱ ὁποῖοι ἀνησύχουν δεινῶς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλώκ. Δέν τους ἀνεκοίνωσεν ὅμως εἰς κανένα, ἐκτὸς ὀλίγων λέξεων τὰς ὁποίας εἶπε πρὸς τὸν Βαλδέζ, συμμεριζόμενον τὰς ἐναντίον τοῦ Ἰσπανοῦ ὑποψίας του.

Διὰ τοῦτο, μετὰ τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης περὶ τῆς ἀνεξηγήτου ἐξαφανίσεως τοῦ Ζορρές, ὁ Ἑλλὼκ ἔκρινε καλὸν νὰ δώσῃ εἰς τὴν συνομιλίαν ἄλλην τροπήν, πρακτικωτέραν :

— Ἂς ἀφήσωμεν τὸν Ζορρὲς κατὰ μέρος, εἶπεν. Εἰμπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ εἰμπορεῖ νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ ... Τώρα

ἡμεῖς πρέπει νὰ κυττάξωμεν μὲ τί τρόπον, μὲ ποῖα μέσα θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν σκοπόν μας. Μᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ταξείδιον διὰ τοῦ Ὀρενόκου, καὶ ἡ περίστασις εἶνε πολὺ δυσάρεστος, τὸ ὁμολογῶ...

— Καὶ οὕτως καὶ ἄλλως, παρετήρησεν ὁ Παῦλος, ἡ δυσκολία αὐτὴ πάντοτε θά μας παρουσιάζετο. Καὶ εἰς τὰς πηγὰς ἀκόμη τοῦ ποταμοῦ ἂν κατορθώναμεν νὰ φθάσωμεν μὲ τὰ πλοιάρια, πάλιν θὰ ἠναγκαζόμεθα νὰποβιβασθῶμεν εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρα - Παρίμας. Ἀπὸ ἐκεῖ,ἕως τὴν Σάντα Ζουάναν,ἐπειδὴ ὁ Ὀρενόκος δὲν ἔχει κανὲν πλωτὸν παραποτάμιον, θὰ ἐκάμναμεν τὸν δρόμον διὰ ξηρᾶς. Αὐτὸ πάντοτε τὸ εἴχαμε ὑπ' ὄψει μας.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἔχεις δίκαιον ἀργὰ ἢ γρήγορα, σήμερον ἢ αὔριον, πάντοτε θὰ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νἀρίσωμεν τὰ πλοιάρια. Τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἂν ἐκάμναμεν ἀκόμη καμμιὰ σαρανταριὰ χ.λιόμετρα πρὸς ἀνατολάς,—καὶ ὁ πλοῦς αὐτὸς θὰ ἦτο εὔκολος κατὰ τὴν βροχερὰν ἐποχήν, — θὰ ἐγλυτώναμεν ὀλίγον κόπον...πού τον φοβοῦμαι προπάντων διὰ σέ.

— Αἱ δυνάμεις μου ἐπανῆλθον εἰς τὴν ἐντέλειαν, κύριε Ἑλλώκ, ἐβεβαίωσεν ὁ Παῦλος. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ξεκινήσω καὶ ἀπὸ σήμερα . . . καὶ βέβαια δὲν θὰ μείνω ὀπίσω . . .

— Εὖγε! ἀνέκραξεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν. Οἱ λόγοι σου, Παῦλε, μᾶς δίδουν θάρρος καὶ δύναμιν. Ἐμπρός, ἂς τελειόνωμεν! Εἰμπορεῖς νά μας εἰπῇς, Ἰάκωβε, πόσον ἀπέχομεν ἀπὸ τὰς πηγὰς καὶ ἀπὸ τὴν Σάντα-Ζουάναν ;

— Ἐμέτρησα τὰς ἀποστάσεις αὐτὰς εἰς τὸν χάρτην, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Παρίμαν, δὲν θἀπέχῃ περισσότερον ἀπὸ πεντήκοντα χιλιόμετρα. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰς πηγας τοῦ Ὀρενόκου.

— Καὶ διατί ; ἠρώτησεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Διότι, ἂν ἡ Σάντα-Ζουάνα εὑρίσκεται ,— καθὼς μᾶς ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Μανουήλ,—ἐπὶ τοῦ ρίου Τορρίδα, πρὸς τὰ βορεισανατολικὰ τοῦ σταθμοῦ μας τούτου, τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ προσπαθήσωμεν νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ κατ' εὐθεῖαν, χωρὶς νὰ παρατείνωμεν τὸν δρόμον, διερχόμενοι ἀπὸ τὴν Παρίμαν.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Μοῦ φαίνεται περιττὸν νὰ ὑποβληθῶμεν εἰς τοὺς κόπους τοῦ γύρου, καὶ εἶνε προτιμώτερον νὰ βαδίσωμεν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν Σταθμὸν τῆς Σάντα-Ζουάνας.

— Πῶς ; . . . ἠρώτησεν ὁ λαχίας Μαρσιάλης.

— Ὅπως θὰ ἐκάμναμεν, ἀφ' οὗ ἐφθάναμεν εἰς τὴν Σιέρρα-Παρίμαν.

— Πεζῇ ;

— Πεζῇ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Εἰς τὰς ἐρήμους αὐτὰς δὲν ὑπάρχει οὔτε χωρίον, οὔτε κτῆμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ προμηθευθῶμεν ἄλογα.

— Καὶ αἱ ἀποσκευαί μας ; . . . ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, τί θά τας κάμωμεν ; Θὰ γίνῃ ἀνάγκη νά τας ἀφήσωμεν εἰς τὰ πλοιάρια.

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ· ἄλλως τε διατὶ νὰ φορτωθῶμεν μὲ τόσα περιττὰ βάρη ;

— Χμ ! ἔκαμεν ὁ Πατέρν, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε διὰ τὰς συλλογάς του περισσότερον παρὰ διὰ τὰ ἀσπρόρρουχά του.

—Ἂν ὅμως, παρετήρησεν ὁ Παῦλος, ἀναγκασθῶμεν νὰ προχωρήσωμεν πέραν τῆς Σάντα-Ζουάνας ;

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἂν δὲν εὕρωμεν εἰς τὸν Σταθμὸν ὅ,τι μᾶς χρειάζεται, θὰ στείλωμεν νὰ φέρωμεν τὰ πράγματά μας. Ἐδῶ τὰ πλοιάρια θὰ περιμένουν τὴν ἐπιστροφήν μας. Ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέζ, ἢ τοὐλάχιστον ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, θά τα φυλάγουν μαζὶ μὲ τοὺς γαύτας. Ὁ Σταθμὸς δὲν ἀπέχει τόσον πολύ, ὥστε ἕνας ἄνθρωπος ἔφιππος νὰ μὴ ἠμπορῇ νὰ φθάσῃ ἐδῶ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

— Κατὰ τὴν γνώμην σας λοιπόν, κύριε Ἑλλώκ, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος, πρέπει νὰ πάρωμεν μόνον τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα διὰ ταξείδιον, τὸ ὁποῖον θὰ διαρκέσῃ τρεῖς ἕως τέσσαρας ἡμέρας.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον ποῦ πρέπει νὰ κάμωμεν, ἀγαπητέ μου Παῦλε, καὶ θὰ ἐπρότεινα μάλιστα νὰ ξεκινήσωμεν ἀμέσως, ἂν δὲν εἴχαμεν πρῶτα νὰ διοργανίσωμεν τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ναυτῶν μας παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα. Ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπανεύρωμεν τὰ πλοιάρια,ὅταν θὰ πρόκειται νὰ καταπλεύσωμεν τὸν Ὀρενόκον,διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἄγιον Φερνάνδον . . .

—Μὲ τὸν συνταγματάρχην μου ! ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Μὲ τὸν πατέρα μου ! ἐψιθύρισεν ὁ Παῦλος.

Νέφος ἀμφιβολίας ἐπεσκίασε τὸ μέτωπον τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ. Συνησθάνετο κάλλιστα τὰς δυσκολίας κ' ἐφοβεῖτο πολὺ τὰ προσκόμματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπαρουσίαζε τὸ ἀβέβαιον ταξείδιον. . . Καὶ μήπως ἤξευραν τοὐλάχιστον ἂν θὰ ἐλάμβανον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάναν πληροφορίας ἀκριβεῖς, ὥστε νἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη τοῦ συνταγματάρχου Κερμὼρ μὲ κάποιαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας ; . .

Ὁπωσδήποτε, ὁ νέος ἐπρόσεξε νὰ μὴν ἀποθαρρύνῃ τοὺς συντρόφους του. Αἱ περιστάσεις τῷ ἐπέβαλον νὰ προχωρήσῃ, καὶ δὲν θὰ ὀπισθοχώρει ἐνώπιον οὐδενὸς κινδύνου. Γενόμενος ἀρχηγὸς τῆς ἐπιχειρήσεως, εἶχε καθῆκον νἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσίν της, καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο θὰ ἐξεπλήρωνε μέχρι τέλους.

Ἡ ἀναχώρησις ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐπαύριον, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐκλέγουν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐχρειάζοντο διὰ πεζοπορίαν τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμερῶν διὰ τῶν δασῶν τῆς Σιέρρας.

Ὁ Βαλδέζ καὶ δύο ἐκ τῶν ναυτῶν του ὡρίσθησαν διὰ νὰ συνοδεύσουν τοὺς ταξειδιώτας μέχρι τῆς Σάντα- Ζουάνας. Ὁ Πάρσαλ καὶ οἱ ἑξ ἄλλοι ναῦται θὰ ἐγκαθίσταντο ἐκεῖ, διὰ νὰ φυλάττουν τὰ πλοιάρια. Τίς οἶδε μήπως θὰ παρήρχοντο μῆνες ὁλόκληροι πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ἰακώβου Ἑλλὼκ καὶ τῶν συντρόφων του!..

Τὸ δυσάρεστον ἦτο, ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου ἐτύγχανεν ἔρημον. Πόσον θά τοις ἦτο ὠφέλιμον νὰ συνήντων ἐδῶ καμμίαν ἰνδικὴν οἰκογένειαν ! Θὰ ἐλάμβανον παρ' αὐτῆς χρησιμωτάτας πληροφορίας περὶ τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νἀκολουθήσουν, καὶ περὶ τῆς ἀκριβοῦς τοποθεσίας τῆς Σάντα-Ζουάνας. Θὰ ἐμάνθανον ἀκόμη, ἂν ἡ ὀρδὴ τῶν Κουΐβων τοῦ Ἀλφανὶζ εἶχεν ἐμφανισθῇ εἰς τὰ περίχωρα τῆς δεξιᾶς ὄχθης, καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ προςλάβουν ὡς ὁδηγὸν κανένα Ἰνδόν, διὰ νὰ περάσουν τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δάση μὲ τὰ στενὰ μονοπάτια, τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὴν διάβασιν τῶν ἀγριμίων ἢ τῶν ἰθαγενῶν.

Καὶ ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐξέφρασεν ἐνώπιον τοῦ Βαλδέζ, τὴν ἐπιθυμίαν ποῦ εἶχε νὰ συναντήσῃ Ἰνδούς, οὗτος τὸν διέκοψε λέγων :

— Ἐεύρετε, ἐδῶ κοντὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν καλύβαι Γουαχαρίβων . . .

— Ποῦ στηρίζεσαι διὰ νά το ὑποθέτῃς;

— Ἰδού· καθὼς ἐπερνοῦσα τὸ δάσος, ἄκρη ἄκρη, ἕως διακόσια βήματα ἀπὸ τὴν ὄχθην, εἶδα κάτω ἴχνη φωτιᾶς . . .

— Ἥτον σβυμένη ;

— Ναί, ἀλλὰ ἡ στάκτη ἦτο ἀκόμη ζεστή.

— Εἶσαι βέβαιος, Βαλδέζ ; ... Περίεργον πρᾶγμα ! Ἂν ὑπῆρχαν ἐδῶ κοντὰ Γουαχαρίβοι, δὲν θὰ ἔτρεχαν εἰς προϋπάντησιν τῶν πλοιαρίων ; . . .

— Μᾶλλον θὰ ἔφευγαν,κύριε Ἑλλώκ.

— Μὰ διατί ; Δὲν θὰ ἦτο καλὴ εὐκαιρία δι' αὐτοὺς νὰ ἔλθουν εἰς σχέσεις μὲ ταξειδιώτας καὶ νὰ κάμουν ἀνταλλαγὰς καὶ νὰ ὠφεληθοῦν ;

— Ἄ, εἶνε πολὺ δειλοὶ οἱ καϊμένοι οἱ Γουαχαρίβοι ! Δι' αὐτὸ ἡ πρώτη των σκέψις θὰ ἦτο νὰ κρυφθοῦν εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἐπιστρέψουν ὅταν θὰ ἐβεβαιόνοντο ὅτι ἠμποροῦσαν νά το κάμουν ἀκινδύνως.

— Ἂν ἔφυγαν αὐτοί, δὲν θὰ ἔφυγαν ὅμως καὶ αἱ καλύβαι των, καὶ ἴσως θὰ ἠμπορέσωμεν νἀνακαλύψωμεν καμμίαν εἰς τὸ δάσος.

— Εἶνε εὔκολον νὰ βεβαιωθῶμεν δι'

αὐτό, ἂν ἐρευνήσωμεν μέσα εἰς τὸ δάσος, καμμιὰ τριακοσσαριὰ βήματα ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα. Οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἀπομακρύνονται συνήθως ἀπὸ τὸν ποταμόν. Ὥστε ἂν ὑπάρχῃ καμμία καλύβη εἰς τὰ περίχωρα, μετὰ μισῆς ὥρας δρόμον θά την ἀνακαλύψωμεν.

— Καλά, Βαλδέζ, θὰ ὑπάγωμεν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐκδρομὴ εἰμπορεῖ νὰ παραταθῇ, ἂς προγευματίσωμεν πρῶτα,καὶ ἔπειτα ξεκινοῦμεν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Οἱ Δικηγόροι τῆς Νεολαίας φιλοξενοῦν τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* :

— Ἐεύρει, φίλε μου, δὲν μας ἀρέσουν τὰ κομπλιμέντα. Ἐννοοῦμεν νὰ περάσῃς σὰν 'στὸ σπίτι σου. . .

Ὁ *Ἄγγελλος τῆς Ἀγάπης* (κατ' ἰδίαν :) — Κ' ἐγὼ ἤλπιζα πῶς θὰ περνοῦσα καλλίτερα, Κρῖμα 'στὸν κόπο μου ! . .

Ἐστάλη ὑπὸ τῶν Εὐελπίδων

* * *

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Τάκην, δίδουσα εἰς αὐτὸν μίαν δραχμὴν χάρτινην.

— Νά, Τάκη, πήγαινε 'στὸ μπακάλη νά σου δώσῃ εἴκοσι λεπτῶν κανέλα.

Σὲ λίγο φθάνει ὁ Τάκης καταχαρούμενος :

— Μαμά ! Μαμά ! ἐγέλασα τὸ μπακάλη ! Τοῦ πῆρα τὴν κανέλλα καὶ ἕνα σωρὸ δεκάρες!..

Ἐννοοῦσε τὰ ρέστα !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ καρδίας συλλυποῦμαι τὸν ἀγαπητόν μου φίλον *Ἀνδρέαν Δ. Κουντουριώτην*, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐξόχου πατρός του, Δημητρίου Κουντουριώτου, πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐν Ρώμῃ. καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νά τον ἐγκαρδιώσῃ εἰς τὴν δεινὴν αὐτὴν δοκιμασίαν.

Βεβαίως, *Σιωπηλὴ Νύξ*, εἶχα ἤδη ἐννοήσῃ τὴν πρὸς ἐμὲ θερμὴν ἀγάπη σου ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ την ἐννοῶ ἀκόμη καλλίτερα σήμερον, διότι ἔσπευσες νἀνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σου διὰ τὸ 1902 ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον, καὶ πρὶν γίνῃ ἀκόμη οὐδεμία Προκήρυξις. Αὐτὸ πραγματικῶς ἀποδεικνύει ὅτι μ' ἀγαπᾷς ὄχι μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα.

Ἐγέλασα πολύ, *Ἄβρα τῆς Κερκύρας*, μὲ τὸ ἐπεισόδιον τῶν φωτογραφιῶν. Πῶς σου ἀρέσει νὰ κάμνῃς φράσες ! . . . Διὰ βραβεῖον δὲν εἰμπορῶ νά σου στείλω τετράδια ἀντὶ τόμου, διότι τὰ Βραβεῖα δὲν ἀντικαθιστῶνται κατ' ἀρχήν. Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν σοῦ συνιστῶ τὸ τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου.

Ἄλκηστις, σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον σου, καί σε δέχομαι μετὰ χαρᾶς. Σοῦ γράφω καὶ ἓν εὔσημον [Ε] διὰ τὸ ὡραῖόν σου γραμματάκι, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ὅτι εἶσαι τόσον ἔξυπνη, ὥστε δὲν θἠργήσῃς καὶ νὰ βραβευθῇς.

Διὰ νὰ πεισθῇς, ὅτι πταίει τὸ Ταχυδρομεῖόν σας, *Σμυρνιωτάκι*, ποῦ λαμβάνεις τὰ φύλλα ἀνὰ τρία καὶ ἀνὰ πέντε μαζί, κύτταξε τὰς σφραγῖδας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Ταχυδρομείου. Ἀπὸ τὰς χρονολογίας των, θὰ ἴδῃς ὅτι τὰ φύλλα στέλλονται καθ' ἑβδομάδα. Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποῦ δὲν ἔλαβες, καὶ ἀφοῦ τὸ ἐζήτησες ἐγκαίρως, δὲν εἶνε ἀνάγκη νά το πληρώσῃς. Διὰ νὰ ἠξεύρῃς ὅμως, σοῦ λέγω ὅτι εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς καὶ 15 λεπτά, ἐσωκλείων εἰς τὴν ἐπιστολήν σου ἀμεταχείριστα γραμματόσημα, ἔστω καὶ Ὀθωμανικά.

« Ἂς ἦτο δυνατὸν νὰ ξαναγυρίσῃ τὸ καλοκαίρι ! τί εὐτυχία ποῦ θὰ ἦτο !» μοῦ γράφει ἡ *Πηνελόπη Κοκκινοπούλου*. Μπᾶ ! καὶ μήπως ὕστερ' ἀπὸ ἕξη μῆνες, δὲν θὰ ἔχωμεν πάλιν καλοκαίρι ; ... Ἐν τούτοις καίρω πολὺ διότι κατ' αὐτὰς ἐγνώρισε τόσους παλαιοὺς φίλους μου, τὴν Ἰουλίαν Ρουσσὲν «ποῦ εἶνε κόρη τόσον καλὴ καὶ παίζει ὡραῖα πιάνο· » τὸν Δημήτριον Ζαλοκώσταν, ποῦ εἶνε Δόκιμος, καὶ τὸν Μάρκον Σακκόρραφον, ποῦ εἶνε τώρα Σημαιοφόρος.

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μοῦ γράφει σήμερον κατενθουσιασμένος διὰ τὴν εἴδησιν πού σας ἔδωκεν ὁ κ. Φαίδων περὶ τῶν παιδικῶν παραστάσεων τῆς « Νέας Σκηνῆς » καὶ λέγει ὅτι θὰ εἶνε ἐκ τῶν πρώτων ποῦ θὰ πηγαίνῃ. Μὲ πληροφορεῖ ἐπίσης ὅτι ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια μὲ τὸν Κύριον Λογαριασμὸν καὶ τὴν σύζυγόν του. καὶ ὅτι περιμένει ἀνυπομόνως τὴν ἱστορίαν τοῦ Κόμματος (σιγά, σιγά.) Καὶ ἄλλα πολλὰ μοῦ γράφει, τὰ ὁποῖα μὲ ηὐχαρίστησαν πολύ.

Ναί, *Λευκὲ Ὑάκινθε*, ὁ μεσολαβὼν θᾶος Διαγωνισμὸς εἶνε ὁ πρὸς Σύνθεσιν Διηγήματος, τοῦ ὁποίου τ' Ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς, θὰ προκηρυχθοῦν δὲ καὶ πολὺ νέοι Διαγωνισμοί Εὔμορφον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα πού μου ἔστειλες. Εἴδες ; Ὁ *Σκληρὸς Βράχος* ἐνέγραψε τὸ πτωχὸν παιδάκι πού μου ἐσύστησες Φαντάζομαι τὴν χαράν του !

Ἰδοὺ τί συμβαίνει, *Διαγευσθεῖσα Ἐλπίς* : Ὡς μητέρα ἐνδιαφερομένη διὰ τὰ παιδιά της, φείδομαι κ' ἐγὼ τῆς ὑπολήψεως τῶν συνδρομητῶν μου, καὶ ὁσάκις μοῦ στέλλουν τίποτε, ἡ δημοσίευσις τοῦ ὁποίου δὲν θά τους ἐτίμα καὶ τόσον πολύ,— π. χ. πληροφορίας ἀπρεπεῖς ἢ ἀνοήτους, παιδικὰ πνεύματα κλεμμένα ἢ σαχλά, στίχους βεβιασμένους καὶ χωρὶς χάριν, καταγγελίας κατὰ συναδέλφων των κλ. — δέν τα δημοσιεύω καί τα παρέρχομαι ἐν σιωπῇ. Ὅταν ὅμως ἐπιμείνουν πάρα πολύ, τότε τὰ δημοσιεύω μέν, ἀλλά, ἐννοεῖται, ἂν ἡ δημοσίευσις βλάπτει ὀλίγον αὐτοὺς καὶ διόλου τὸ φύλλον μου. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι τὸ *συμφέρον* τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε νά με ἀφίνῃ ἐλευθέραν νά δημοσιεύω ὅ,τι κρίνω καλόν, χωρὶς νά με παρακαλῇ.

Κῦμα τῆς Παλιρροίας (Χ.Ψ.Ω.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ μὲ τὰ φοβερὰ αὐτὰ ἀρχικά, διὰ τὸν φόβον τῶν κυνηγῶν.

Ἡ ἀπὸ 25 Σεπτεμβρίου ἐπιστολή σου, *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ*,εἶνε ἡ πρώτη ποῦ λαμβάνω,ὕστερ' ἀπὸ πολὺν καιρόν, καὶ ἰδοὺ ποῖος εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔβλεπες τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Τί βροχὴ ἀπὸ πληροφορίας! Μὰ δέν μου λέγεις τώρα ποίαν νά σου πρωτοδημοσιεύσω ; Ἂς ἔχῃς χάριν ὅμως, ἀφ' οὗ εἶχες νὰ φανῇς τόσον καιρόν !

Δανάη Δ. Ἠλιάδου, νέα μου φίλη, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς, ἀλλὰ θά σε παρακαλέσω νὰ ἐκλέξῃς ἓν ἄλλο ψευδώνυμον ποῦ νὰ ταιριάζῃ καλλίτερα καὶ εἰς τὸ φῦλόν σου καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν σου. Σὺ ποῦ εὑρέθης Τρανσβαλιανὸς Πολεμιστής ; Ἂν θέλῃς νὰ κρύψῃς τὸ φῦλόν σου, πάρε ψευδώνυμον οὐδέτερον.

Σὲ συγχαίρω, *Τσιγγαρέλα*, διὰ τὰς εἰσιτηρίους ἐξετάσεις καὶ σοῦ εὔχομαι καλὸν δίπλωμα μετὰ τρία ἔτη,—ἄν, ἐννοεῖται, πεισθῇ ἐντωμεταξύ ἡ μαμμά σου ὅτι πρέπει νὰ τελειώσῃς τὰς σπουδάς σου,διότι δὲν πρέπει νἀντιστρατευώμεθα εἰς τὰς ἰδέας τῆς μαμμᾶς. Ὡς πρὸς τὴν πληροφορίαν σου διὰ τὴν *Ποιμενίδα τοῦ Παναγαϊκοῦ*, ἀφ' οὗ εἶνε πρότασις ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, θά την βάλω εἰς τὰ Μ. Μυστικά.

Ἐγὼ ἀκολουθῶ τὸν Κανονισμόν μας, *Χλωρὶς τοῦ Ζεφύρου*, σὺ δέν τον λαμβάνεις ὑπ' ὄψει σου, καὶ ἰδοὺ πόθεν τὰ ἄδικα παράπονά σου, Παραδείγματος χάριν, σήμερον θέλεις ν' ἐρωτήσω κάποιας «ἂν σ' ἐνθυμήθησαν» καὶ κάποιαν τὴν εὐχαριστῆς θερμῶς «*δι' ἐκεῖνο ὅπερ ἐνοεῖ*.» Ναί, ἀλλὰ τὸ ἐννοῶ κ' ἐγώ ; Δὲν εἶπα ὅτι δὲν δημοσιεύω ποτὲ τοιαύτας ὁλως.διόλου ἰδιαιτέρας καὶ μυστικὰς πληροφορίας ; Τὴν πρώτην που ἦτο ἀπὸ ἐκείνας που δημοσιεύω, βλέπεις ὅτι τὴν ἐδημοσίευσα. Σήμερα ἐπίσης ποῦ ἦτο ἀνάγκη νά σου εἴπω πολλά, σοῦ ἀπαντῶ εἰ αὐτὴν τὴν στήλην καὶ ὄχι εἰς τὸ γλυκὸ φιλάκι. Εἰς τὸ ἑξῆς λοιπὸν μὴ παραπονῆσαι, ἀλλὰ προσπάθει νὰ συμμορφώνεσαι μὲ ὅσα λέγω.

Δελαμόλ, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Δὲν ἦτο δυνατὸν νά σοῦ το ἐγκρίνω εἰς τὸ φύλλον τῆς 29 Σεπτεμβρίου, διότι ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη μόλις τὴν παραμονὴν καὶ τὸ φύλλον ἦτο πρὸ πολλοῦ τυπωμένον. Ἡ πρότασίς σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον, *Τραγιάσκα*. Καλὲ τί μου λές ; Θὰ εἶσαι μόνον 14 ἐτῶν ὅταν θὰ πάρῃς τὸ δίπλωμά σου; Εὖγε!

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι : Ἡ *Ἄβρα τῆς Κερκύρας* συγχαίρει τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* διὰ τὰ ὡραῖα τετράδια πού της ἔστειλαν, καὶ ἐρωτᾷ τὴν *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, ποῦ την ἐγνώρισεν εἰς τὰς Ἀθήνας· — οἱ *Δικηγόροι τῆς Νεολαίας* ἀποροῦν πῶς ὁ *Χιονισμένος Μάϊος* ζητεῖ τὸνομά των διότι γνωρίζονται καλά, καθὼς καὶ μὲ τὴν *Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ*· — οἱ *Διόσκουροι* πρὸς τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* : « Κάτω τὸ προσωπεῖον ! ἀνεκαλύφθητε ! Μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν συνήφθη ἐν ἀγνοίᾳ πάλη μυστηριώδης πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ψευδωνύμων· ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς εὐφυεστάτας τῳόντι προσπαθείας σας, ἐθριαμβεύσαμεν, καὶ ἔστω πρὸς γνῶσίν σας. Τώρα μᾶς εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον ἂν θὰ γνωσθῶμεν, ἀφ' οὗ ὁ σκοπός μας ἐπετεύχθη. Πρὸς κύρωσιν τῶν λόγων μας, τῇ ἀδείᾳ σας, ἀποκαλύπτομεν τὰ ὀνόματά σας εἰς τοὺς ἐν τῇ Διαπλάσει » — ἡ *Πηνελόπη Κοκκινοπούλου* ἀσπάζεται τὸ *Ἀνθοφόρον Κάνισσον* καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ ἂν θὰ ὑπάγῃ φέτος εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν Καλογραιῶν, καθὼς καὶ ἡ ἀδελφή του· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν *Δικηγόρων τῆς Νεολαίας*· — οἱ *Εὐέλπιδες* ἀσπάζονται τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*· — τοὺς ἑξῆς στίχους στέλλει ἡ *Διαψευσθεῖσα Ἐλπίς* :

Πῶς ἀφ' οὗτόσῳ μύριζες,*Γαρδένια Μαγνησίας*,
Τῇ μυρωδιά σου ἄφησες καὶ πέταξες 'στὰ δάση ;
'Ἀλλὰ κ' ἐγὼ πῶς ἔγνοιωσα, φίλη,μετ' εὐκολίας,
Πῶς, πρὶν φανῇς,τὸ ἀσμά σου 'στὰ ὠτά μου εἶχες [φθάσῃ ! . .

ὁ *Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης* πληροφορεῖ τὸν *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* ὅτι τῷ ἔγραψε·—ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* ἀσπάζεται τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* καὶ *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, καὶ διατί δὲν ἀπήντησαν ἀκόμη εἰς τὰς ἐπιστολάς της· δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ἀνθούσης Νεότητος* προταθεῖσαν Ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της, πληροφορεῖ δὲ τὴν *Ἄβραν τῆς Κερκύρας* ὅτι μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν θά τῃ φανερώσῃ τὸνομά της· — ἡ *Μόνωσις* πληροφορεῖ τὴν *Μελαγχροινὴν Ἑλληνίδα* ὅτι καὶ αὐτὴ εἶνε μελαγχροινή, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ μάθῃ τὸνομά της δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν· — ἡ *Μαρίκα Παπαγιαννοπούλου* ἀσπάζεται τὴν *Χλόην τῆς Θαλάσσης* καὶ τὸ *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*· — ἡ *Σκόνη τῶν Ἀθηνῶν* ἐρωτᾷ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* διατί νὰ εἶνε τόσον μυστικοὶ διὰ τὸνομά των ; — ἡ *Θάλασσα τῆς Ἄνδρου* ἀσπάζεται τὸ *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*· — ἡ *Χλωρὶς τοῦ Ζεφύρου* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ξανθῆς Μαυρομμάτας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της·—ὁ *Ψευτοδικηγόρος* πληροφορεῖ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* ὅτι τοὺς ἐγνώρισε προσωπικῶς κατὰ τὴν ἐκ Κορίνθου διαβασίν των·—ἡ *Τριανταφυλένια* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* τὴν ὁποίαν γνωρίζει πολύ, καὶ ἂς μαντεύσῃ ποία εἶνε!—ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον* καὶ την ἐρωτᾷ ἂν ηὐχαριστήθη τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς,(μὰ εἶνε δυνατόν;...) τὸν *Κουφιοκεφαλάκην* καὶ τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*·—τὸ *Ἴλιον Μέλαθρον* πληροφορεῖ τὴν *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ φέτος τὸ Σχολεῖον, ὄχι ὅμως καὶ ἄλλο ἔτος.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ νανταλλάξουν: ἡ —*Χλόη τῆς θαλάσσης* μὲ τὴν *Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ*, *Ἔνδοξον Ψωριαρὴν*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* καὶ *Ρωμαϊκὴν Σημαίαν*· — τὸ *Ζιζάνιον Σχολείου* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*, *Ζιζάνιον τῆς Γειτονειᾶς*, *Ζιζάνιον του Ἀρσακείου*, *Ζὶκ-Ζὰκ* καὶ *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου* (μὲ τὰ ὀνοματά των·)— ὁ *Παμπόνηρος Κατεργάρης* μὲ τὸν *Μικρὸν Πυροπλητήν*, *Ἄβραν τῆς Κερκύρας*, *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· —ἡ *Περθοῦσα Καρδία* μὲ τὴν *Χαλκιδικὴν Νύκτα* (τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται·) *Ποιητικὸν Νάρκισσον* καὶ *Ναυσικᾶν* (τῆς ὁποίας ζητεῖ τὸ ὄνομα·) - ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μὲ τὴν *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* καὶ *Παριστρίαν*· — ὁ *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὴν *Περίλυπον Ὀρφανήν*, *Σεμνὴν Κόρην* καὶ *Γλυκὸ Φιλάκι*· — τὸ *Κρητικὸν Κάστανον* μὲ τὴν *Ξανθὴν Μαυρομμάταν* (ὡς σπάνιον), *Ταιγγαρέλαν*, *Μεσολογγιτάκι*, *Ψευτοδικηγόρον* καὶ *Ἑλληνικὴν Ψυχὴν* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουν·)— ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὸν *Ἐσμεράλδαν*, *Ἐλάτην Εὐρυτανίας*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* καὶ *Κελαϊδίστραν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ὁ *Νυκτοκόραξ* μὲ τὴν *Ὑποφώσκουσαν Ἡώ*, *Νυκτολούλουδον*, *Μανταρίνι τῆς Χίου* (μὲ τὄνομά του,) *Μαστίχαν τῆς Χίου* καὶ *Χιακὴν Μαργαρίταν*· — ὁ *Ψευτοδικηγόρος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα*, *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Περθοῦσαν Καρδίαν*, *Περίλυπον Ὀρφανήν*, *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς*, *Πέρθιμον Κυπάρισσον* καὶ *Φιλέρημον Τρυγόνα* (ὅσαι θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὸν *Φάρον τοῦ Λεάνδρου*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*, *Μέγαν Ἀλέξανδρον*, *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος* καὶ *Παρθενῶνα*· — ὁ *Παγωμένος Καύκασος* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου*, *Εὔθυμον Κόρην*, *Τρεμοσβοῦνον Ἀστέρι* καὶ *Κῦμα τοῦ Δουνάβεως*· — ἡ *Κόκκινη Ἔξοχὴ* μὲ τὸ *Ἰλίου Μέλαθρον* (μὲ ταρχικά του·)— τὸ *Ἄνθος Μαΐου* μὲ τὸν *Χιονισμένον Μάϊον*, *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας*, *Καυκασίαν*, *Ἄνθος Ἀνθέων* καὶ *Μαραμένον Φύλλον*· — ἡ *Πτερωτὴ Ταξειδιῶτις* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Κρητικὸν Κάστανον*, *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (μὲ τὰ ὀνόματά των), καὶ *Ὑπερήφανον Ἱππέα*· — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὸ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*, *Ἑλληνικὴν Ψυχήν*, *Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ*, *Ἀγάπην τῆς Νεότητος* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·)— τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* μὲ τὴν *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Ξανθὴν Μαυρομμάταν*, *Χιακὸν Οὐρανόν*, *Ὑψιπέτην Ἀετὸν* καὶ *Ἑσπερανὴν*· — ἡ *Τσούχτρα* μὲ τὴν *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν* (μὲ τὄνομά της·) — τὸ *Αἰ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* μὲ τοὺς *Ἐδέλπιδας*, *Ἀργυρᾶν Συρίκτραν* καὶ *Ξανθὴν Βοώπιδα*· — ἡ *Κόρη τοῦ Δουνάβεως* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας*, *Λεσβιακὸν Ἄνθος* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) καὶ *Προκυμαίαν Σμύρνης*· — ἡ *Πέρθιμος Κυπάρισσος* μὲ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Εὔθυμον Κόρην*, *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*, *Δικηγόρος τῆς Νεολαίας* καὶ *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*·— ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* μὲ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἀνοιξιάτικην Βραδυάν*, *Περονόσπορον Αἰγίου* καὶ *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας*· — ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* μὲ τὴν *Φλόαρον Ξανθομαλλοῦσαν*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Ἰλίου Μέλαθρον*, *Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου* καὶ *Πατριὸν Βαρκάρην* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) ἡ *Φιλόμουσος Νεᾶνις* μὲ τὴν *Καλλικέλαδον Ἀηδόνα*, *Μελαγχολικὴν Ἑλληνίδα*, *Περίλυπον Κερκυραίαν* καὶ *Ταπεινὸν Ἴον*· — ἡ *Ἀμβρακιῶτις Αὔρα* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Σμυρναϊκὴν Αὔραν*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Φαληρικὴν Αὔραν* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν*· — ὁ *Ὑπερήφανος Λέων* μὲ τὴν *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*· — τὸ *Κεντρὶ* μὲ τὴν *Τετραπέραστην*, *Κρητικὴν Σημαίαν*, *Παριστρίαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Μεσοποταμίτισσαν*· — ὁ *Βασιλεὺς τοῦ Κατέργου* μὲ τὴν *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα*, *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα*, *Ἐξόριστον Ναπολέοντα*, *Κῦμα τῆς Δουνάβεως* καὶ *Ἀποπᾶσαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Κυκλαδίτης* μὲ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα*, *Νεολαίαν τῶν Παρισίων*, *Νοσταλγὸν Ἑλλήνα* καὶ *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)— *Πυθαγόρας* ὁ *Σάμιος* μὲ τὴν *Πλησιφαῆ Σελήνην*, *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου*, *Σεμνὴν Κόρην*, *Μαγικὴν Εἰκόνα* καὶ *Σοφὸν Πιττακόν*· — ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Ἄνθος Μαΐου*, *Ἀλμυρὸν Κῦμα*, *Μολὼν Λαβὲ* καὶ *Ἀνεμοζάλην*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἀλλοπρόσαλλον* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν φαντασίαν τῆς ἐπιστολῆς σου· ἔλαβα καὶ τὰς Ἀσκήσεις σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν, ἀλλ' εἶνε νωρὶς ἀκόμη· ἀφῆστε πρῶτα νὰ προκηρυχθῇ·) ! *Ὑπερήφανον Λέοντα* (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά, καλλίτερα καὶ ἀπὸ πρώτα ἔλαβα ὅ,τι μοῦ ἔστειλες καὶ ἠύξασε) *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας* (αὐτὸ συμβαίνει κάποτε μὲ τὰς ἐπιστολὰς ποὺ ἔχουν παραγγελίας· ἀργῶ νὰ ἀπαντήσω, διότι τὰς πέρνει πρῶτα ὁ ὑπάλληλος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν, καὶ ἀφ' οὗ μοῦ τὰς ἐπιστρέψῃ μὲ τὴν σημείωσιν ὅτι ἡ παραγγελιὰ ἐξελελέσθη, τότε ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν·) *Π.Β. Σταματούλην* (ἔστειλα τοὺς δύο τόμους·) *Παραδείσειον Πτηνὸν* (ἔχει καλῶς·) *Μόνωσιν* (αὐ ὁ ἐννοεῖται, διότι πάντοτε ἀπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς ποῦ λαμβάνω· ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια·) *Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν* ([Ε] χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ μου ἔγραψες ἀμέσως τόσον ὡραίαν ἐπιστολήν· τώρα περιμένω καὶ ἄλλη· «μὲ περισσότερα···») *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Δρόσον τῆς Ἐρήμου* (ἡ ὁποία δὲν εἠμπορεῖ νὰ μου παραστήσῃ πόσην εὐχαρίστησιν τῆς προξενῶ, διότι «δὲν εἶνε κομπλιμεντόζα·» εὐχαρίστως δέχομαι καὶ τὴν ἀδελφήν της, ἀρκεῖ νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἰδία καὶ νὰ μου προτείνῃ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν·) *Πτερωτὴν Ταξειδιώτισσα* (ἔστειλα· καλὸν τὸ Π. Πνεῦμά·) *Ἑλληνικὸ Ἀερίκι* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες, καθὼς καὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀδελφῆς σου, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Αἰκατερίνην Πλαποῦτα* («Βιβλίον Συμπεριφορᾶς» ἔχω· τιμᾶται λεπτὰ 60·) *Ἐλπίδα Κόσμου* (ἔστειλα τόμον 1899·) *Ρόδον Αἰγίου* (σοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ Κερ. ΙΑ' εἰς τὸ 1ον φύλλον τοῦ ἔτους τοῦ σου·) *Μαρίαν Θ. Μηταράκη* (ἄλλο ψευδώνυμον, μικρούλα μου, διότι αὐτὸ δὲν εἶνε ἐλεύθερον· εἶπα εἰς τὸν κ. Χαρμόσυνον πόσον σοῦ ἤρεσεν ἡ Ἱστορία τοῦ Μηδενικοῦ, καὶ ὅτι περιμένεις καὶ τὴν συνέχειαν·) *Μικρὰν Βεδουίναν* (ἔχει καλῶς· ἐπιμέλειαν τώρα ὅσον εἰμπορεῖς, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Αἴγυπτον μὲ καλὸν βαθμόν·) *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (ὅλοι εἶνε καλὰ καὶ σε ἀντασπάζονται καὶ δὲν ἠξεύρεις μὲ πόσην χαρὰν εἶδαν τὸ γράμμά σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν· τί γίνονται τ' ἀδέλφια ;) *Ναυτόπουλο τοῦ Νείλου* (τὰ «Διηγήματα» σοῦ ἐσάλησαν ἐπὶ συστάσει πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Γκίκαν. πῶς δὲν τα ἔλαβες ; ἐρώτησε τὸν κ. Γκίκαν καὶ ξαναγράψε μου·) *Λευκὴν Ἀκακίαν* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· νὰ εἶσαι τώρα ἐπιμελὴς εἰς τὰ μαθήματά σου, καὶ νὰ ἴδῃς τί γλύγωρα ποῦ θὰ ξανάλθῃ τὸ καλοκαίρι· *Ψευτοδικηγόρον* (ἔστειλα· πραγματικῶς, φαίνεται ὅτι ὁ Ζορρὲς ἑτοιμάζει μεγάλα κακὰ διὰ τοὺς ταξειδιώτας···) *Τριανταφυλλένιαν*, *Ἀνθοῦσαν Νεότητα* (πολὺ σωστά, φιλτάτη μου· καὶ τὸ ὄργανον ποῦ ἤρχισες νὰ μανθάνῃς, μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ·) *Ἰλίου Μέλαθρον*. *Διοσκούρους*, *Σινετὴν Πηνελόπην*, *Περονόσπορον Αἰγίου* κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου.

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πολιτεύεται ἐν τῷ Ἰχθυαρείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

424. Λεξίγριφος.

Μιὰ πρόθεσις, δυὸ σύνδεσμοι, κ' ἓν ἀριθμητικὸν
Γεννοῦν ἕνα τῶν μάντεων, πανάρχαιον, σοφόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Γυμνασιόπαιδος.

425. Στοιχειόγριφος.

Μέλους χρήσεως πολλῆς
Ἕνα γράμμα ἂν ἀλλάξῃς.
Στὴ στιγμὴ θὰ το κυττάξῃς
Νὰ το ἔχουν βασιλεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Νικολάου Κ. Δεκαβάλλα.

426. Μεταγραμματισμός.

Δύο κεφαλὰς ἀλλάξω μὲ τὸ σῶμα τὸ αὐτό,
Κι' ἀπ' τὰς κεφαλὰς τῶν ταύρων εἰς τὸ σῶμά των [πετῶ·
Κι' ἂν ἀλλάξω κι' ἄλλη μιά,
Τί φρικώδης ἀσχημιά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θεαγένους.

427. Μωσαϊκόν.

Τίς ἐνδοξότατος βρίσκεται ἀρχαῖος
Μέσα στὴ φρᾶσι μάντις σπουδαῖος ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λοξίου.

428. Κυβόλεξον.

★ ★ ★ ★ = Εἶνε γλυκύ.
★ ★ ★ ★ = Ἀνθυγιεινόν.
★ ★ ★ ★ = Ρῆμα.
★ ★ ★ ★ = Ἐπίρρημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου.

429. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΗΠΙΔΑΝΕΟΟΣΥ σχημάτισον ἰσόπλευρον τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἑκάστη πλευρὰ θὰ πετελῇ λέξιν ἐκ πέντε γραμμάτων.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγνωστο Ἑλληνόπουλο.

430. Πρόβλημα.

Πρὶ δεκαπέντε ἐτῶν, εἶχα τὸ δωδέκατον τῆς ἡλικίας ἑνὸς συμμαθητοῦ μου. Ποίαν ἡλικίαν ἔχω ἐγὼ καὶ ποίαν ὁ συμμαθητής μου ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κεραμιδογάτου.

431. Φωνηεντόλιπον.

μ - π - δ σκλ - κθσ - τ τ - γ ρ μ τ - θ μ θς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν.

433. Γρῖφος.

ΜΕΠΘΜΑ δεινὰ Τ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κυανάης.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 32 καὶ 33.

334 [Ἡλύσεις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου.] —**335.** Θόλεια (θόλλει,α.) **336.** Ἀστὸς ἀσκός. — **337.** Ἤδη. **338.** Ὁ Γεωγραφικὸς χάρτης. — **339—341.** 1. Ἡ Ἀντιόπη (ἀντίο πᾶ !) 2. Ὅποιος νηστεύει, ἀφ' οὗ τὰ κουλούρια εἶνε *μὲ γάλα*. 3. Ἡ Ὠκεανὶς Πέρση (πέρσυ.)

342. Α Π Ε
Χ Ε Β
Π Α Ρ Ο Σ
Ο Σ Ι
Σ Η Σ

343—344. 1. Τῷ 1690 ὑπὸ τοῦ Παπίνου. 2. Ὁ Ἰωάννης Γουτεμβέργιος, γεννηθεὶς τῷ 1400 καὶ ἀποθανὼν τῷ 1468. — **345.** ΝΕΡΩΝ - ΕΡΑΤΩ (ΝΕῖλος, Ἐρέχθειον, ΡΑκή, ΩΤίον, ΝΩε.) — **346.** Ὁ λόγος εἶνε σπόρος. — **347.** Ἡ Σίριφος εἶνε νῆσος.

---

348. Ἀμμωνία (Ἄμμων,ἴα). — **349.** Δῆλος· Μῆλος. —**350.** ὥρα ὥρα.

351. Κ Ε Δ
Α Κ Α
Β Ι Τ Ω Ν
Ι Ω Ω
Σ Ρ Ν

352. ΚΥΜΑ (ΘήρΑ ΜΥΚονος...)
ΥΒΟΣ (ΒαθὺΣ Ο ΒΥθός ..)
ΜΟΝΗ (κλΗ ΝΟΜή ..)
ΑΣΗΡ (ἄΡΗΣ ἄνδρας ...)

353 Μακρὰ μαλλιά, λίγη γνῶσι. **354.** Ὁ πάπος ἦτο 90 ἐτῶν, ὁ υἱὸς 45, ὁ ἔγγονος 15. — **355.** ΦΑ|ΔΩΝ (Φοῖνιξ, ΣΑπρώ, ΤρΙκκαλα, ΛονΔίνον, Ἐρα:Ω, ΠολυμΝια.) — **356.** Κάλλιο πέντε καὶ ·στὸ χέρι, παρὰ δέκα καὶ καρτέρει. — **357.** Ὅμοιον ὁμοίου ἐρίεται.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Ὀκτωβρίου 1901 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 41

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια.)

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν δύο κυβερνητῶν, ἐκανονίσθησαν τότε τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως. Μολονότι τὰ παστὰ κρέατα, αἱ κονσέρβαι, τὸ ἄλευρον τῆς μανιόκας, δὲν τοῖς ἔλειπαν, οὐχ ἧττον ἀπεφάσισαν νὰ φυλάξουν τὰς προμηθείας ταύτας διὰ τὸ ταξείδιον, μήπως ἤθελεν εὑρεθῶσιν ἐστερημένοι. Ὁ Βαλδὲζ καὶ δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων του θὰ ἐφορτώνοντο τοὺς σάκκους. Θὰ παρελάμβανον καὶ μερικοὺς Ἰνδούς, ἂν τυχὸν εὑρίσκοντο εἰς τὰ περίχωρα, καὶ μὲ ὀλίγα πιάστρα θὰ τοὺς ἔκαμναν εὐκόλως ἀχθοφόρους καὶ ὁδηγούς.

Ἤλπιζον ἐξ ἄλλου ὅτι ἡ θήρα θὰ παρεῖχεν ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλὼκ καὶ εἰς τοὺς συνοδοιπόρους του, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ναύτας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔμεναν εἰς τὸ Μωνουάρ. Γνωρίζομεν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς δὲν ἐπροξένησε ποτὲ ἀνησυχίας εἰς τοὺς ταξειδεύοντας διὰ τῶν χωρῶν τούτων, τῶν τόσῳ πλουσίων εἰς θηράματα.

Κατὰ τὸ γεῦμα, ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Βαλδέζ. Θὰ ἐπήγαιναν καὶ οἱ δύο, εἰς ἀκτῖνα ἑνὸς χιλιομέτρου, πρὸς ἀναζήτησιν τῶν Ἰνδῶν Γουαχαρίβων, οἱ ὁποῖοι πιθανὸν νὰ εὑρίσκοντο ἐκεῖ.

— Θά σας συνώδευα, εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Παῦλος.

— Ἐὰν σοῦ το ἐπέτρεπα, ἀνεψιέ μου, εἶπεν ὁ λοχίας Μαραιάλης. Ἀλλὰ ἐννοῶ νὰ φυλάξῃς τὰ ποδαράκια σου διὰ τὸ ταξεῖδι... Ἀναπαύσου λοιπὸν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν . . . κατὰ διαταγὴν τοῦ ἰατροῦ.

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ὡμολόγησεν ὅτι ὁ λοχίας εἶχε δίκαιον. Ἡ εἰκοσιτετράωρος ἐκείνη ἀνάπαυσις ἐπεβάλλετο εἰς τὴν Παυλίναν Κερμώρ, λαμβανομένων ὑπ' ὄψει τῶν κόπων τοὺς ὁποίους θὰ ἐπήτει ἡ μέχρι Σάντα-Ζουάνας πεζοπορία.

— Ἀγαπητέ μου Παῦλε, εἶπεν, ὁ θεῖός σου εἶνε καλὸς σύμβουλος ... Ἔχεις τῳόντι ἀνάγκην ἀναπαύσεως, διὰ νὰ ἀνακτήσῃς ὅλας σου τὰς δυνάμεις. Μεῖνε λοιπὸν ἐδῶ. Ὁ Βαλδὲζ καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἀρκετοὶ διὰ τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς.

— Μήπως θέλετε μαζί σας καὶ κανένα βοτανικόν ; ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρ.

— Ὄχι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ· οἱ Γουαχαρίβοι δὲν εἶνε σπάνια φυτά... Μεῖνε λοιπὸν καὶ σὺ ἐδῶ, καὶ βοτανολόγησε ὅσον θέλεις.

Φεύγων, ὁ Ἰακωβος Ἑλλὼκ ἐσύστησεν εἰς τὸν Πάρσαλ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τοῦ ταξειδίου. Ὅσον διὰ τὸν Βαλδὲζ καὶ δι' αὐτόν, ἤλπιζαν ὅτι θὰ ἐπανήρχοντο μετὰ δύο ὥρας, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν θὰ παρέτεινον τὴν ἐξερεύνησιν πέραν τοῦ ὁρισθέντος διαστήματος.

Ὁ ἕνας λοιπὸν μὲ τὴν καραμβίναν ἐπ' ὤμου, καὶ ὁ ἄλλος μὲ τὸν πέλεκυν εἰς τὴν ζώνην, ἀφῆκαν τοὺς συντρόφους των καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθησαν κάτωθεν τῶν πρώτων δένδρων τοῦ δάσους.

Ἦτο ἡ ἐννάτη πρωϊνὴ ὥρα. Ὁ ἥλιος ἐπλημμύρει τὸ δάσος μὲ τὰς πυρίνας του ἀκτῖνας ἀλλ' εὐτυχῶς τὰ φύλλα του ἦσαν πυκνά.

Εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον, ναί μὲν τὰ βουνὰ δὲν εἶνε δενδρόφυτα μέχρι τῆς κορυφῆς των, ὅπως τὰ βουνὰ τοῦ Μέσου, ἀλλὰ τὰ δάση εἶνε πλουσιώτατα εἰς βλαστήματα ποικίλα ἐδάφους παρθένου.

Τὸ δάσος τοῦτο τῆς Σιέρρα-Παρίμας ἐφαίνετο ἔρημον. Ἐν τούτοις ἀπὸ μερικὰ σημεῖα, χόρτα πατημένα, κλάδους σπαμένους, ἴχνη ποδῶν, ὁ Βαλδὲζ ἐβεβαιώθη εὐ-

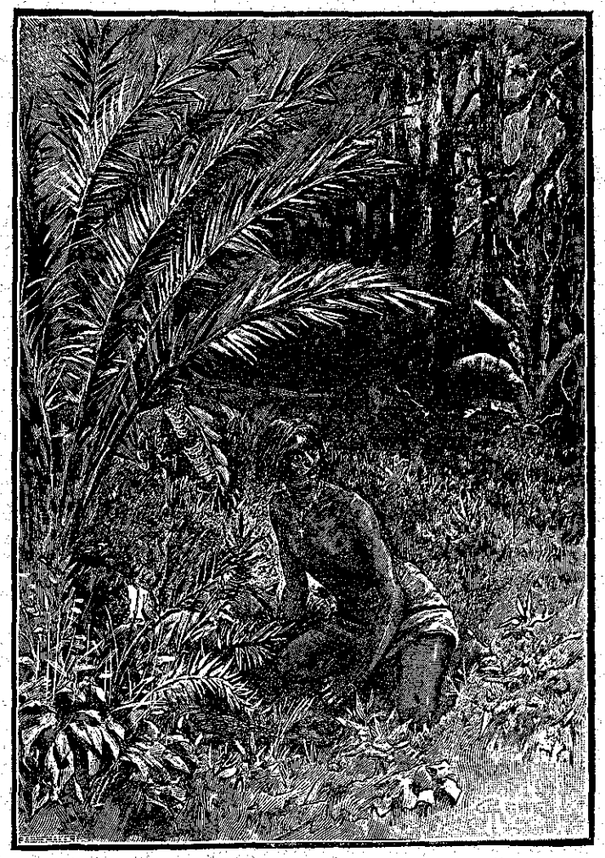

« Μὲ τὸν τρόμον ζωγραφημένον ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐδίσταση πρὸς στιγμήν.» (Σελ. 326. στήλ. γ'.)